

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησι . . . δρ. 8.—	Ἔτησι φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος . . . 4.50	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 5.50
Τρίμηνος . . . 2.50	Τρίμηνος φρ. χρ. 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0.30]
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρωπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος II.—Τόμ. 12^α.

Ἐν Ἀθήναις, 12 καὶ 19 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 27^{ον}.—Ἄριθ. 50—51

ΕΙΚΟΣΘΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΕΣΗΚΩΘΗΚΑ πρωτ-πρωτῆ, διὰ νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς μας. Ἡ Κυρά-Μάρθα, ἡ οἰκονόμος μου, μοῦ ἔφερε κατὰ τὸ σὺνηθὲς τὸ γάλα καὶ μίαν ἐφημερίδα. Καὶ ἕως νὰ κρυθῇ λιγάκι τὸ γάλα, ἐξεδίπλωσα τὴν ἐφημερίδα κ' ἔβριφα μίαν ματιάν. Κάποιος τίτλος μὲ πολὺ μεγάλα γράμματα, εἰς τὴν πρώτην σελίδα, μοῦ ἐκίνησε ἀμέσως τὴν προσοχὴν: Ἡ παιδικὴ πῶλις διὰπλάσις. Ὁ τίτλος αὐτὸς εἶχε καὶ ὑποτίτλους: Μία νέα πόλις εἰς τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν.— Τὸ θαῦμα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.— Ὅμιρον ἢ πραγματικότης;— Ὅπου εἶσι οἱ γονεῖς εἶνε πτωχοί, καὶ εἶα τὰ παιδιὰ ἐργάζονται διὰ νὰ τοὺς τρέφουν.— Ἐρχομαι καὶ ἴδε!— κτλ. κτλ.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου! Ὅμιρον, ἐπιθώρισα κ' ἐγώ, ἢ πραγματικότης; Καὶ ἀνεγνώσασα, ἡ

καλλίτερα κατέτρωγα το κείμενον του περιέργου αυτού άρθρου, το όποιο διηγείτο τα εξής:

«Χθές περί την μεσημέριαν, εις τών συντακτών της εφημερίδος μας, μεταβάς εις Ἀμαρούσιον χάριν ἀναψυχῆς, καί ἐκεῖθεν περιπλαγήσεις μόνος ἀνά τὴν ἐξοχίην, εἶχε τὴν τύχην νὰ κάμῃ μεγά- λην γεωγραφικὴν ἀνακάλυψιν. Μίαν ὄραν μακρὰν τοῦ χωρίου, εἰς θέσιν τὴν ὁποίαν ἄλλοτε δὲν εἶχαν ἐπισκεφθῆ καὶ τῆς ὁποίας δὲν ἔγνωρίζαι τὸ ὄνομα, εὐρέθη αἰφνης ἐνώπιον πόλεως ἀγνώστου καὶ τόσον ἰδιωρίθιμου, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἔγινε ὄμμα ὀπτι- κῆς ἀπάτης. Ἡ πόλις αὕτη, πολὺ κομψή, νέα καὶ ἀπαστρέπτουσα, ἐφάνετο τρόπον τινὰ μικροκοσμομένη. Τεχνή, κίτριά, οἰκίαι, δρό- μοι, πλατεῖαι, πάρκα, ἔλα τῆς ἦσαν μικρότερα τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ συνήθους, ὡς νὰ κατεσκευάσθησαν ἀπὸ νάνους ἢ ἀπὸ παιδία. Μολονότι ἀρκετὰ ἐκτεταμένη, ἐφάνετο ὡς μικρογραφία πόλεως, ἀλλὰ μικρογραφία χαριτωμένη. Ὁ συντάκτης μας, πρὸ τῶν ἀφθαλμῶν τοῦ ὁποιοῦ τὸ θαῦμα αὐτὸ παρομοιάσθη ἀποτόμως, μό- λιλς ἀνήλθεν εἰς τὴν κορυφὴν κάποιου λόφου, ἔμεινεν ἐκπληκτός καὶ ἔσταυροκοπήθη. Μικρὸς βοσκός, τὸν ὁποῖον συνήντησεν ἐπὶ τοῦ λόφου, τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ πόλις ὀνομάζεται Διάπλασις, δὲν ἔξευρε καὶ αὐτὸς πῶς καὶ διατί, — καὶ ὅτι ἐκτίσθη, κατοι- κῆται καὶ διατηρεῖται ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν ἀπὸ παιδία ἐργατικά, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶνε ἀσθενεῖς, πτωχοὶ καὶ ἀεργοί.

«Λαθὼν τοιαύτας πληροφορίας, ὁ συντάκτης μας ἐστασιόθη κυ- ριολεπτικῶς νὰ καταβῆ ἀπὸ τὸν λόφον καὶ νὰ σπεύσῃ πρὸς ἐπι- σκεψιν πόλεως, ἡ ὁποία τόσα παραδόξα καὶ ἐνδιαφέροντα τῷ ὑπέ- ροχετο...»

Καὶ ἀκολουθοῦσαν ἀκόμη τρεῖς στήλαι περιγραφῆς, τὰς ὁποίας ἀνέγνωσα χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ καθόλου τὸ γάλα μου ποῦ ἐπάγωσα καὶ ἀφοῦ τὰς ἀνέγνωσα, ἐστασιόθηκα κ' ἐγὼ σὺν τὸν συντάκτην τῆς εφημερίδος, νὰ περιέλθω τὰ δωμάτια καὶ νὰ ἐξυπνίσω τοὺς κοι- μωμένους ἀκόμη Ἀνανίαν, Ἀγάπην, Ἐλιπίδα, Πίσσαν, Κικίην, Φιφὴν καὶ λοιπὰ χωρὶς νὰ λησμονήσω καὶ τὴν Πίσσαν, ἡ ὁποία, κουλουρα- σμένη εἰς τὸν καναπὲν τοῦ γραφείου, ποῖος ξαίνει τί ποντικοσφα- γὴν ἀνερεθετο...

— Εὐπνῆτε καὶ ἐτοιμασθῆτε! τοὺς ἐφώνησα. Σήμερα ἔχομε ἐκδρομὴν!

— Πῶς; σήμερα; διαμαρτύροντο δὲν εἶπατε πῶς σήμερα θὰ γράφετε τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς;

— Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτό... Ἄς εἶνε, ἐτοιμασθῆτε γρήγορα καὶ σὰς λέγω ἔπειτα... Θὰ πάρωμε τὸν σιδηρόδρομον τῆς Κηφισιάς, τὸ τραῖνο τῶν ὀκτῶ, θὰ βγοῦμε εἰς τὸ Μαρούσι, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἴσα... γιὰ τὴν Διάπλασιν...

— Τί; θὰ γυρίσωμε πῶς περὶ; ἀνέκραξεν ὁ ὀκνηρὸς Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκατάλαβε τί εἶπα.

— Ντύσου κ' ἐννοῖά σου! ἦτο ἡ ἀπάντησίς μου εἰς πᾶσαν ἐρώ- τησιν καὶ διαμαρτυρίαν.

Ἐκρυφα τὴν εφημερίδα, διὰ νὰ μὴ παράσῃ ἡ ὄρα μὲ ἀπορίας καὶ συζητήσεως, καὶ δὲν τὴν ἔδειξα, παρὰ βίαν ἐκαθίσαιμεν πλέον εἰς ἓνα βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ ὁποῖον κατελάβαμεν, ἐνοεῖται ὀλοκλήρον. Ἡμεθεα παιδρότατοι. Ἡ γλυκιάτη ἡμέρα τοῦ ἀθηναϊ- κοῦ Νοεμβρίου, ἡ καλὴ συντροφιά, ὁ ἐξοχικὸς ἀέρας, ἓνα καλὸν γεμάτο τροφίμα, — γλυκίσματα προπάντων καὶ ὀπωρικά, τὰ ὁποία ἐφώνησε διὰ τὴν ἐκδρομὴν ἡ Κυρά-Μάρθα, — καὶ μάλιστα ἡ προσδο- κία τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποία μὲς ὑπέσχετο ἡ ἐπισκεψίς τῆς Δια- πλάσεως, ἐγέμιζαν τὴν ψυχὴν μας χαρὰν καὶ ἐλπίδα. Ἀφοῦ συν- μιλῆσαμεν ἀρκετὰ περὶ τῆς νέας πόλεως, ἐσιωπήσαμεν. Ἡ Κυρά- Μάρθα, προστάτης καὶ φύλαξ τοῦ καλαθοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευεν ἴσως ἀπὸ κάμμιαν πρᾶσον ἐπιθεσιν, εἶχε βυθισθῆ εἰς ρεμβασμούς. Ἡ Πίσσα ἐτρίψεν ἀπὸ εὐχαριστήσιν εἰς τὰ γόνατά μου. Τὰ κορί- ταιά, εἰς τὰ παράθυρα, ἐξερσύνων τοὺς ὀρίζοντας, ἀνοπόμενα νῆμα- καλῶσφον μακρῶθεν «τοὺς πύργους καὶ τοὺς θόλους» τῆς Διαπλά- σεως. Καὶ μόνος ὁ Ἀνανίας ἐρητύρουν ἀκόμη, πότε σοβαρὸς καὶ πότε ἀλογοπαλῶν.

— Τιμὲς καὶ δόξες πάλι, κυρία Διάπλασις! μοῦ ἔλεγε, Νὰ κτι- οθῆ πόλις καὶ νὰ ὀνομασθῆ μὲ τὸν ὄνομά σας! Βάζω στοχασμὸν εἰς

τὴν ἔκτισαν συνδρομηταί μας, καὶ νὰ ἰδῆτε τί βασιλικὴν ὑποδοχὴν θὰ μᾶς κάμουν! Φθάνει μόνον νὰ τηλεφωνήσουμε, δταν θὰ φθά- σοῦμε εἰς τὸ Μαρούσι...

— Νὰ τηλεφωνήσουμε; εἶπα. Καὶ ποῦ; Νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαρι- στημένος καὶ μόνον ὅν κατορθώσομε καὶ βροῦμε τὸν δρόμον...

— Θὰ τὸν βροῦμε! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνανίας. Ἔχω πεπεισθῆναι! θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ τὸ ἐροτικόν. Κ' ἐπειδὴ τὰ ζῆα κυρίως ἔχουν ἐναι- κτον, θὰ βάλουμε τὴν Πίσσα ἐμπροστά, καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ μᾶς βγάλῃ ἴσα εἰς τὴν Διάπλασιν.

Ὁ ψυχολογικὸς μου ἀπέμενεν ὅτι τὸ ἀλογοπαλῶν του εἶνε ἀλάνθαστον. Καὶ δταν ἐδηγίκαμεν εἰς τὸ Μαρούσι, ἄφιστα πραγμα- τικῶς τὴν Πίσσαν ἐλευθέραν νὰ προηγῆται. Ἡμεῖς τὴν ἀκολουθή- σαμεν κατὰ τάξιν ἡλικίας, πρῶτα-πρῶτα τὰ μικρότερα κορίτσια, ἔπειτα τὰ μεγαλύτερα, ἔπειτα ὁ Ἀνανίας, ἐγὼ, ἡ Μάρθα, καὶ τέλος ἓνας γάββαρος, τὸν ὁποῖον ἐνοικιάσαμε ἀπὸ τὸ χωριό, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὰ νῦκτα προσωρινῶς μὲν τὸ καλὸν τῶν τροφίμων, κατόπιν δὲ καὶ ὁποῖον ἀπὸ ἡμᾶς ἤθελε τυχὸν κουρασθῆ. Τὸ νῆμον ζῆλον, — ἐνοῦθ τὴν Πίσσαν, — ἐπροχωροῦσε μὲ βῆμα σταθερὸν, ὡς νὰ ἔξευρε ποῦ πηγαίνει, διὰ δρόμων, δρομισκῶν καὶ ἀτραπῶν, ἄγνωστων καὶ ἀγνώστων, βατῶν καὶ δυσθεῶτων, μετὰ πορείαν δὲ ἡμισσίας ὥρας, μᾶλλον εὐχάριστον παρὰ κουραστικὴν, μᾶς ἔβγαλεν εἰς μίαν ἐξο- χίην ἐντελῶς ἀγνώστον, σχεδὸν ἀγρίαν, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν χαραγ- μένοι ἄλλοι δρόμοι, παρὰ τὰ χαλικοστρωτά μονοπάτια καὶ σχημα- τίζουσιν οἱ χεῖμαρροι καὶ τὰ ρυάκια τῶν βροχῶν. Καὶ τότε ἄρπασα κ' ἐγὼ νὰ πιστεύω εἰς τὸ θαῦμα τοῦ ἐροτικόν. Διὸ τὸ τοπίον ἐκεῖνο ἦτο ἐντελῶς πρωτοφανὲς δι' ὄλους μᾶς, μολονότι πολλὰκις ἐκάμαμεν ἐκδρομὰς πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Ἀττικῆς. Ἐνας λό- φος μάλιστα, ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο ἐμπρὸς μας, ἦτο τόσον ἀπρόοπτος κ' ἐπιδητικὸς, ὥστε θὰ ἔλεγετε ὅτι ἀνοψώθη διὰ μαγείας. Πῶς δὲν τὸν εἰσεύραμεν; πῶς δὲν τὸν εἶδαμεν ποτὲ οὐδ' ἀπὸ πλησίον, οὔτε ἀπὸ μακρὰν; Πολὺ περιέργον! Ἐν τούτοις ἐπίθεσα ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ λόφος, τὸν ὁποῖον ἀνέφερον ὁ πρωτὸς ἀρθρογράφος καὶ σχεδὸν χωρὶς ἐκπληξίν — διότι τὸ ἐπαρήμενον, — εἰδὼ τὴν Πίσσαν νὰ τὸν ἀνα- θάινῃ...

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, εὐρισκόμεθα ὅλοι εἰς τὴν κορυφὴν. Καὶ ὡ τοῦ θαύματος! Κόσμημα τῆς ἀπέραντου πρασίνης πεδιάδος, ἡ ὁποία ἐξεστεινέτο ἐκεῖθεν τοῦ λόφου, ἔλαμψεν εἰς τοὺς ἐκπληκτοὺς ὀφθαλμούς μας, ὄραία καὶ ἀπαστρέπτουσα, κομψὴ καὶ μικροκο- σμομένη, ἡ πόλις Διάπλασις, ἀπαράλλακτη ὅπως τὴν περιέγραφεν ὁ συντάκτης τῆς εφημερίδος!

Καὶ ἰδοὺ τὸ θαῦμα ἐμπρὸς μας! Δὲν ἦτο νεκρὸν, οὔτε ἀπάτη οὔτε πρωταπριλιά, οὔτε μυστηρότητα, οὔτε φαντασία δημοσιο- γράφου. Ἦτο πρᾶγμα! Τὸ ἐλλεπόμεν καὶ τὸ ἠκούσιον. — μάλιστα τὸ ἠκούσιον, διότι οἱ ἦχοι μᾶς πᾶσις ζῶσης, μακρῖνοι ἄλλ' εὐ- κρινεῖς, ἐφθάναν μέχρι τῆς ἀκοῆς μας. Καὶ τότε ἠσθάνθημεν κατὰ παρόμοιον μὲ τὸ αἶσθημα τῶν Μυρῶν τοῦ Σαναφθίντος ἐνώπιον τῆς θαλάσσης, ἡ τῶν Ἑβραίων ἐνώπιον τῆς γῆς τῆς Ἑπαγγελίας. Μᾶς κατέλαθεν ἐκστασις καὶ σχεδὸν τρόμος. Ἐμείναμεν ἀφωνοὶ καὶ δα- κρυσομένοι. Ἐπειτα ἐφώνησαμεν, ἐζητωκραυγᾶσαμεν, δψώσαμεν χεῖρας καὶ φωνὰς πρὸς τὸν γαλιανὸν οὐρανόν, αἱ δὲ μικρότεροι ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία ὑψώσαν καὶ πόδας, διότι κυριολεκτικῶς ἐκαμα- τοῦμπες. Καὶ αὐτὸς ὁ γάββαρος τοῦ Μαρουσιοῦ, ἐνδοραιοσθεῖς εἰς τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμόν, ἄρχισεν νὰ ὀγκυαίξῃ καὶ νὰ κλωστοῖ μὲ τόσῃν ὀρμῇν, ὥστε ἀπηλλάχθη αὐθαίρετως ἀπὸ τὸ μόνον του φορτίου, δηλαδὴ τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον, μὲ τὴν πτώσιν, ἀπηλλάχθη καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ περιεχόμενον του. Ὀπωρικὰ τῆροντι καὶ γλυκίσματα καὶ ἄλλα φαγώσιμα ἐστρώθησαν κατὰ γῆς, ἀθῶραι δὲ ἔγιναν ἀνάρ- παστα ἀπὸ τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι συγκα- τεστῆσαν νὰ χορηγήσουν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους μίαν μερίδα, — ὅχι βέβαια τοῦ λέοντος.

Κατὰ πρότασιν τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος ἐφρόνει ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔξου- ρασθῶμεν πρὶν ἐπιχειρήσῃμεν τὴν κατάβασιν τοῦ λόφου, ἐκαθίσαιμεν ἐκεῖ κ' ἐπραγματοποιήσαμεν. Ἄλλως τε ἐπληθύναν ἡ δεκάτη, ἡ δὲ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ἄφιναν, βλέπετε, ἀρχαῖόν τῶπον καὶ διὰ τὴν πείναν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξυπνήσῃ τόσον πρῶτ καὶ

φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι βιαστικῶς, χωρὶς νὰ φάγουν σχεδὸν τίποτε... Τὸ γεῦμά μας ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ... ἐπιδορπία, καὶ δι' αὐτὸ, καθὼς εἶπεν ὁ Ἀνανίας, δὲν ἔγιναν προδόσεις. Ἡ ἀλή- θεια εἶνε, ὅτι ἀεὶ ἀζόμεθα. Καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ συμπόσιον, προσέ- σαντες τὸν μὲν γάββαρον εἰς ἓνα δένδρον τὸ δὲ ἄδειο καλὰθὶ ἐπὶ τῶν νῶτων του, ἀρχίσαιμεν νὰ καταβαίνομεν τὸν λόφον, προηγου- μένης πάντοτε τῆς Πίσσας, — μολονότι τῶρα ἦτο περιττόν. Καθ' ὅδον ὁ Ἀνανίας ἔκαμε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν:

— Ἀπορῶ πολὺ πῶς, ἀφοῦ ἡ ἀνακάλυψις τῆς νέας πόλεως ἐδημοσιώθη εἰς τὴν εφημερίδα, δὲν ἔτρεξαν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι νὰ τὴν ἰδοῦν.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ἐλιπίς, κ' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐπερίμενα ὅτι θὰ εἶμεθα σήμερον οἱ μόνοι παρηγγηταί...

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶνε καθροὶ καὶ δυσκίνητοι, εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

— Ὅχι, δὲ! φαίνεται ὅτι τὸ πῆραν γιὰ πρωταπριλιά, εἶπεν ἡ Κικίη.

— Πρωταπριλιά τὸ Νοέμ- βριο! ὄρα! ὄρα! ὄρα!

Ἐνθ' συνμιλοῦσαν αἱ ἀδελ- φαί, ἡ Πίσσα ἐξαφνα ἐτρό- μαξε, ἐγύρισε κ' ἐτρέψε φου- τωμένη. Τὴν ἐκυνήγους ἓνας σκύλος. Ἀμύσως ἄμωσ ἠκού- σθη ἀπὸ μακρὰν ἓνα σφύριγμα, καὶ ὁ σκύλος ὀπισθοχώρησε. Τότε εἶδαμεν ἓνα κυνηγὸν νεα- ρώτατον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς, ἀλλ' ἀφινιδίως ἐστάθη κ' ἐκάθησεν εἰς ἓνα κορμὸν. Ἐφάνετο κουρασμένος καὶ ἀ- πλητισμένος. Τὸν ἐπληθιάσα- μεν καὶ τὸν ἀνεγνώρισάμεν.

— Μὰ! μὰ! τὸ Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος!... Φίλος μας! συν- δρομητὴς μας!

Μᾶς ἀνεγνώρισε κ' ἐκείνος καὶ ἐσηκώθη νὰ μᾶς χαι- ρετήσῃ.

— Εἶσαι καὶ σὺ κῆτοικος τῆς Διαπλάσεως; τὸν ἠρώτησα

— Μάλιστα, Διαπλασίτης... γνήσιος!

— Καὶ κάμνεις τὸν κυνηγὸ;

— Ἐ, τί νὰ κάμω;... Στὸ κυνήγι εἶχα κλισί ἀπὸ μι- κρός, καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἐδιόλεξα, τῶρα ποῦ ἀδυστύχη- σαν οἱ γονεῖς μου κ' ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶ ἐγὼ διὰ νὰ τοὺς βοηθήσω... Ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ, τὸ μετενόησα... Δὲν εἶνε δουλειὰ αὕτη! Ἀπὸ τὰ χαράγματα τοῦ Θεοῦ γυρίζω σήμερα καὶ δὲν ἐσοκίωσα παρὰ αὐτὰ τὰ τρία ὀρθήκια... Πόσο θὰ τὰ παλῆσω; Τί θὰ κρατήσω ἐγὼ, τί θὰ θῶσω εἰς τοὺς γονεῖς μου; Κι' αὐτὸ γίνεται τακτικά. Σπανίως νὰ κάμω κυνήγι ἀφθονο καὶ καλὸ. Καὶ κουράζομαι καὶ ταλαιπωροῦ- μαί... Ἀλλὰ τί νὰ κάμω! Χάριν τῶν γονέων μου, τὰ πάντα!

— Τὰ πάντα; εἶπεν ὁ Ἀνανίας. Πολὺ καλὰ! Ἀφοῦ χάριν τῶν γονέων σου κάμνεις τὰ πάντα, εἰμπορεῖς σήμερα νὰ μᾶς κάμης τὸν ἀεγγό, ποῦ θέλομε νὰ ἐπισκεφθῶμε τὴν πόλιν σας; Ἢ σὺ δώσομε πέντε δραχμῆς.

— Ἐὐχαρίστως! εἶπεν ὁ μικρὸς μας φίλος μὲ ἀστραπὴν χαρῆς εἰς τὰ μάτια. Καὶ μάλιστα αὐτὸ εἶχα κατὰ νοῦν, τῶρα ποῦ ἔγινε πτωχός, νὰ προσληφθῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας Διαπλάσεως.

— Να, να, εἶπεν ὁ Ἀνανίας. Ἐλα νὰ σὲ πάρωμε εἰς τὸ Γραφεῖο ἴσως θὰ κερδίξῃς περισσότερα παρ' ἀπὸ τὸ κυνήγι.

— Νὰ κερδίξω, καὶ γίνομαι ἀκόμη καὶ ἐπηρέτης, εἶπε τότε τὸ Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος, μ' ἓνα ὕψος ποῦ μᾶς συνένησε μέχρι δα- κρυῶν. Τὸ καίμενο τὸ παιδί! ἐσυλλαγίζομεθα ἀρχοντοπούλο ὡς τὰ χθές, καὶ νὰ δέχεται τῶρα νὰ γίνῃ ἔσω καὶ ὑπηρετῆς, φθάνει νὰ μὴ ἐλέγῃ τοὺς γονεῖς του νὰ πεινοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν. Τί θέ- λησις! Τί θάρρος! τί εὐγένεια αἰσθημάτων!

Ἐξενήθησαν ὅλοι μαζί διὰ τὴν πόλιν. Καθ' ὅδον ἐξεφράσα πρὸς τὸν ἀεγγόν μας θαυμασμόν καὶ συγχαρητήριά διὰ τὴν λαμπρὰν διαγωγὴν του.

— Αὐτὰ εἰς τὴν Διάπλασιν εἶνε συνειδημένα, μοῦ ἀπήντησε. Τίποτε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν κάμνω. Τῶρα ποῦ θὰ πᾶμε ἐκεῖ, θὰ ἰδῆτε πῶς ἐργάζονται ἔλα τὰ παιδία, ἀγρία καὶ κορίτσια, μεγάλα καὶ μικρά. Καὶ ὅλοι ἐπάνω-κάτω ἔχομε τὰς ἴδιες ἰδέας. Παιδία τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν, τῶρα ποῦ ἀδυστό- χησαν οἱ γονεῖς, ἐργάζονται ὅπως καὶ τὰ πτωχότερα παιδία τοῦ λαοῦ. Τὸ ταπεινότερον ἐπάγγελμα δὲν τὰ τρομάζει. Φρονοῦν ὅτι καμμία ἐντιμὸς ἐργασία δὲν εἶνε ἀνάξια των, καὶ δι' ἡ ἀγάπῃ πρὸς τοὺς γονεῖς πρέπει νὰ εἶνε ἰσχυρότερα ἀπὸ κάθε ἐγωισμόν, φω- ροῦσπερφάνεσκον καὶ ἀκαταδέξιαν. Εἰς τὴν πόλιν μας, βλέπετε, ἐπικρατοῦν αἱ ἰδέαι σας, κυρία Διάπλασις. Δι' αὐτὸ φέραι καὶ τὸ ὄνομά σας. Ἐπειτα τὰ ἄννεά δέκατα τῶν κατοίκων εἶνε πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι συνδρομηταί...

Ὁ Ἀνανίας μοῦ ἐτρέθησε τὸ μανθὰ κ' ἐψιθύρισε:

— Τιμὲς καὶ δόξες! Δὲν σὰς τὰ ἔλεγα;

— Νὰ καὶ ἡ ἀπόδειξις τῶν λόγων μου! ἐφώνησεν ὁ ἀεγγός.

Βλέπετε ἐκεῖ πέρα ἐκείνην τὴν στήνην; Βλέπετε καὶ μὴ βοσκοπούλα μὲ τὸ ἀρνάκι τῆς, ποῦ ἔρχεται πρὸς τὸ μέ- ρος μας; Ἐ... εὑρετὴς ποῖα εἶνε;

— Ἡ Λατάνια! ἡ Λατάνια! ἐφώνησαν αἱ μικραὶ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία.

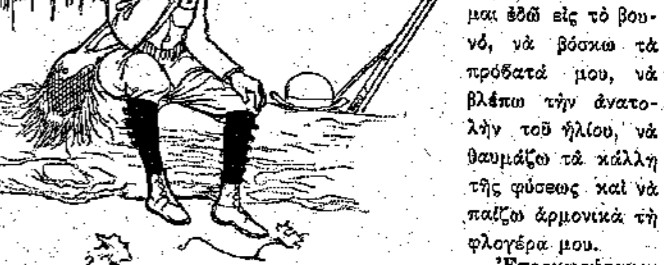
— Μάλιστα, αὐτή!... Κορίτσι ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογε- νείας, τῶρα βόσκει τὰ πρόβατα. Καὶ βλέπετε νὰ ἐντρέπεται κροθῶ- λου δι' αὐτὸ;

Ἐν τῇ μεταξὺ μᾶς ἐπλησίασεν ἡ Λα- τάνια, καὶ ἀφοῦ ἐξεδήλωσε μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν συνάντησιν, μᾶς εἶπεν αὐτολεξεί:

— Ἡμποροῦσα, ἂν ἤθελα, νὰ ἐγινόμουν καὶ δασκάλισσα! ἀλλ' ἐγὼ ἐπρότιμῃσα τὴν ἀπλὴν ζωὴν τῶν χωρικῶν. Μοῦ ἀρέσει

νὰ σηκῶνμαι πρῶτ πρῶτ καὶ νὰ ἐρχο- μαί ἐδῶ εἰς τὸ βου- νό, νὰ βόσκω τὰ πρόβατά μου, νὰ βλέπω τὴν ἀνατο- λὴν τοῦ ἡλίου, νὰ θαυμάζω τὰ κάλλη τῆς φύσεως καὶ νὰ παίζω ἀρμονικὰ τὴ φλογέρα μου.

Ἐπροχωρήσαμεν καὶ ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα δάσος, τὸ ὁποῖον ἐδρίκατο ἔξωθεν τῆς πόλεως. Συνηντήσαμεν δὲ ἐκεῖ ὡς δασοφύλακα — μὲ ὄραϊαν πρασίνην στολήν καὶ μὲ τουφέκι, — ποῖον νομίζετε;... τὸν φίλόν μας Ἄρην, κατενθουσιασμένον μὲ τὴν νέαν του ἐργα- σίαν, ἡ ὁποία τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐδρίσκειται πάντα μέσα εἰς τὸ δάσος, νὰ κάμῃ μεγάλους περιπάτους, καὶ συγχρόνως νὰ κερδίξῃ ἀρκετὰ διὰ τοὺς πτωχοὺς τοῦ γονεῖς!

Ἐφάνετο κουρασμένος καὶ ἀπλητισμέ- νος... (Σελ. 395).

Ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὴν πόλιν τῆς Διαπλάσεως. Ἦτο μικρὸν τοξοειδὲς ἀνοίγμα εἰς τὸ κεντροδομημένον τεῖχος τῆς πόλεως, ὅπου θυμίζον τὴν «αἰτηνὴν πόλιν» — ἀλλ' ὄχι εἰς τὴν «αἰθλιμμένην ὄδον» — τοῦ Ἐδωγγελλίου. Ἀναθεν τοῦ τόξου, ὑπῆρχαν ἐντεχισμένη μαρμαρινὴ πλάξ μὲ τὴν ἐξῆς ἀρχαιοπρεπῆ ἐπιγραφὴν:

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΕΝ Η ΕΡΓΩΝ ΠΑΙΣΙΝ ΟΥΔΕΝ ΟΝΕΙΔΟΣ
ΑΕΡΓΗ ΔΕ Τ' ΟΝΕΙΔΟΣ.—Α.Θ.Ε.

Τὴν πόλιν αὐτὴν ἐφρουροῦσαν δύο-τρεις στρατιῶται, νεαρότα-

τοι και εσταλάσσεται, μεταξύ των οποίων—φαντάζεσθε με πόσην χαράν, — ανεγνωρίσαμεν τον φίλον μας *Αμίμητον Γελοιοποιόν*. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡμῶς ἦτο σοβαρὸς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων του, καὶ ὅταν τὸν ἠρωτήσαμεν διατί ἔγινε στρατιώτης, μᾶς ἀπήντησε :

— Αὐτὸ τὸ ἐπῆγγελμα μού ἀρέσει καλλίτερα. Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια. Ἄλλως τε αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη τοῦ Νιαγκάρρα, πρὸν ὅποιον ἐξακολουθεῖ νὰ φοβοῦμαι.

Ἐγράφε τὰ ὀνόματά μας εἰς ἓν βιβλίον, ὅπου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα ἄλων τῶν ἐμπροσθέν, καὶ μᾶς ἠρώτησε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισημείωσός μας.

— Μὰ... ἀπλὴ περιήγησις! ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας.
— Τότε δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μείνετε, παρὰ μέχρι τῆς ὁμοσεως τοῦ ἡλίου. Ἐκτός ἂν αἱ μικρά, —διότι οἱ μεγάλοι εἶνε ἀπηλλαγμένοι,—θελήσουν νὰ ἐργασθῶν. Τότε εἰσπικροτεῖτε νὰ ἐγκαταστήτε διαρκῶς.

— Πολὺ καλά. Θὰ σκεφθῶμε. Πολὺ πιθανὸν νὰ ἐγκαθιδρύσωμεν τὸ περιοδικὸν μας ἑδῶ.

— Ἄ, αὐτὸ ὄχι!

— Διατί;

— Διότι ἑδῶ ἐκδίδεται ἓν περιοδικὸν παιδικόν, καὶ δύο διὰ τὴν μικρὰν μας πόλιν θὰ ἦσαν πολλὰ. Καλὰ εἶσθε σὲς στάς Ἀθήνας!

— Ἐκατάλαβα! εἶπαν ὁ Ἀνανίας ὅτι εἶνε κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μᾶς μιμοῦντο ὡς μαϊμούδες.

— Καθόλου! εἶνε πρωτότυπον καὶ πολὺ ὄρατον. Τὸ ἐκδίδει ὁ φίλος μας *Ἐρυθρόδερμος*, ὁ ὅποιος αὐτὸ τὸ ἐπῆγγελμα ἐξέλεξε.

Ἐκεῖνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν διήλθεν ὡς ἀστραπὴ ἐμπροσθέν μας ἓνας μικρὸς ἐφημεριοπώλης, κραυγάζων :

— Τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν τοῦ *Ἐρυθρόδερμου*, δέκα λεπτά!... Πέρτε, κόριοι!

Ἄλλ' ὁ μικρὸς ἐφημεριοπώλης δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ φίλος μας *Μικρὸς Λέσβιος*! Τὸν ἐφώναξαμεν καὶ ἠγοράσαμεν ἄλλο ἀπὸ ἓν ἀντίτυπον τοῦ περιοδικοῦ. Ἦτο περιχαρὴς καὶ διὰ τὴν συνάντησιν καὶ διὰ τὴν ἐξόδου. Μᾶς ἐξωμολογήθη δὲ ὅτι τὴν μὲν ἡμέραν ἐπιλοῦσε ἐφημερίδας, τὸ δὲ βράδυ ἐπιγυμνῶν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων «διὰ νὰ μάθῃ ὀλίγα γράμματα καὶ νὰ εὕρῃ ἄλλη βουλειὰ πρὸ τῆς προκοπῆς.» Ἐδῆς του!

Ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα, τὰ ὅποια ἐκάμαμεν ἐντὸς τῆς περιέρπου πύλεως, ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν μας οἱ λούστροι, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄλλοι... κοριτσάκια, καθαρά, ζωηρά, ἔξυπνα, ἐπιτήδεια, καὶ δὲν εἶχαν ἀπλῶς καὶ μόνον κακάκια, κασέλια, βοῦρτσες καὶ μπογιές, ἀλλὰ καὶ ἐξέδρας ὑπὸ μεγάλαις ὀμβρέλλαις, ὅπως ὁ λούστρος εἶπε εἰς τὸν *Μικρὸν Λέσβιον*. Ἐνοήσαμεν ἀμέσως ὅτι οἱ θηλυκοὶ λούστροι τῆς *Διαπλάσεως* ἦσαν διοργανωμένοι εἰς Ἐταιρείαν, καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐσυλλογιζόμεθα, καθιερῶντες ὁλοκλήρως τὰ ὑποθέματά μας, ποῖος νὰ ἐσοφισθῇ καὶ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸ τὸ θέμα, εἶδαμεν νὰ μᾶς πλησιάζῃ, με σικρτήματα ἀγαλλιάσεως, ἡ φίλη μας *Κυρία Σκαρφαλόστρα*.

— Νὰ ἡ ἀρχηγὴ τῶν λούστρων! ἐφώναξεν ὁ Ἀνανίας.

Αὐτὸ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ κασκέτον τῆς, τὸ ὅποιον ἦτο φορεσμένον γαλόνια, καὶ προπάντων ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς. Μᾶς ἐπεθεσάσαμε δὲ τὴν ὑπόψιν μας ἡ ἑλὶα, διηγηθεῖσα ὅτι ὅταν ἀδυστύχησαν οἱ γονεῖς τῆς καὶ εὐρέθη ἠναγκασιμένη νὰ ἐκλεῖξῃ ἓν ἐπῆγγελμα, ἀπρο-

τίμησε νὰ γίνῃ λούστρος... δηλαδή λούστρος γένους θηλυκοῦ...
— Ὁ καὶ ἡ λούστρος, τὸ λούστρον! διεκοίμην ὁ Ἀνανίας.

— Ὁχι ὅμως λούστρος κοινὴ, ἐξηκολούθησεν ἡ φίλη μας, ἀλλὰ λούστρος προδευτικὴ, ἐξευρωπαϊσμένη, χάρις εἰς τὴν ἐξέδραν καὶ εἰς τὴν ὀμβρέλλαν, ποῦ ἠγόρασα μὲ τὰ πρῶτά μου κέρδη. Ἀπὸ τὴν πρῶτην ἡμέραν ἡ πελατεία μου ἦτο μεγάλη, ὅχι μόνον διότι ἐγὼ αἰξία μ' ἐπιδεικνύσασιν τὰ ὑποθέματα, ἀλλὰ καὶ διότι ὄλοι εἶχαν τὴν περιέργειαν νὰ ἴδωσιν «κόρρασιον λουστραρίων». Μὲ τὸν καιρὸν, ἐκέρδισα πολλὰ χρήματα καὶ τότε ἐσκέφθην νὰ κάμω τὴν Ἐταιρείαν. Ἠγόρασα λοιπὸν πολλὰς ἐξέδρας καὶ πολλὰς ὀμβρέλλας προσέλαβα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ὄψω καὶ κοριτσάκια, καὶ σήμερον εἶμαι γενικὴ διευθύντρια τῆς μεγάλης «Ἐταιρείας τῶν Λούστρων Σκαρφαλόστρας καὶ Σας» ἡ ὅποια ἔχει ἅπαιρα κέρδη καὶ τὸ μονοπώλιον τοῦ λούστρου κατ' ὅλην τὴν πόλιν τῆς *Διαπλάσεως*.

Συνεχάρημεν θερμότητα τὴν φίλην μας διὰ τὴν λαμπρὰν τῆς ἰδέαν, ἐμακαριοῦσαμεν τοὺς γονεῖς τῆς, οἱ ὅποιοι χάρις εἰς αὐτὴν δὲν εἶνε πλέον πτωχοὶ, κ' ἐπροχωρήσαμεν.

Εἰς ὄλους τοὺς δρόμους, εἰς ὅλα τὰ μαγαζιά καὶ τὰ ἐργαστήρια, οἱ ἐπαγγεληματῆται ἦσαν παιδιὰ ἢ κοριτσάκια. Ἠγοράσαμεν ἀνθη ἀπὸ μίαν κομφιστάτην ἀνθοπώληδα, ἡ ὅποια ἦτο τὸ *Ἄστρον Ἀθηνῶν Νυκτός*, καὶ ἡ ὅποια μᾶς εἶπε: «Σημάνομαι πρῶτῃ, μαζεύω ἀνθὴ ἀπὸ τὸν κήπὸν μας καὶ τὰ πωλῶ. Ἔχω τὴν συνειδησὴν μου ἠσυχῆν, ὅτι πρᾶττω τὸ καθήκόν μου, καὶ μὲ βασιλικῆς ἡ γλυκειᾶ ἰδέα ὅτι ἀνταποδίδω τὸ ἐλάχιστον τῶν ὧσων οἱ γονεῖς μου ἐπραξαν ὑπὲρ ἐμοῦ.» Πρῶτην φορὰν ἠκούσαμεν ἀνθοπώληδα νὰ ἐμλεῖ ἔτσι ὄρατα! Ἠγοράσαμεν ἔτιος κ' ἓνα μικρὸν γύψινον ἀγαματάκι ἔργον τοῦ πιανοδίου ἀγαματοπώλου *Τόννη Βερλίνου*, ὁ ὅποιος καθὼς μᾶς ἐξιστόρησε διὰ μακρῶν, ἐπρότιμήσαμεν αὐτὸ τὸ ἐπῆγγελμα κατὰ τὸ παράδειγμα ἑνὸς μικροῦ κορασίου, το ὅποιον εἶχε συναντήσῃ ἓνα βράδυ εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συναγῆματος, εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ ἡ μικρὰ ἐκεῖνη ἐπιλοῦσε ὁμοίως ἀγαματάκια, ποῦ κατασκευάζε μόνῃ τῆς, χύνουσα γύψον εἰς ἓνα καλοῦπι, τὸ ὅποιον τῆς εἶχε προμηθεύσῃ ὁ πατέρας τῆς.

Ὅδος *Ἐδοσίων* ὀνομάζεται ἡ κεντρικώτερα καὶ εὐρύτερα ὁδὸς τῆς *Διαπλάσεως*. Ἡ κίνησις ὅμως εἶνε τόσον μεγάλη, καὶ εἰς πολλὰ μέρη, προπάντων εἰς τὰς δικασταυρώσεις, σχηματίζεται τόσος συνωστισμὸς, ὥστε νὰ ἀπαπειλοῦνται δυστυχήματα. Παρέστημεν εἰς τοιαύτην ὁδῶριν, — εὐτυχῶς ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον, — διαρχόμενοι τὴν *Ὀδὸν Ἐδοσίων*. Πεζοὶ καὶ ἐποχούμενοι εἶχαν οχηματῆται ἓνα κομβάρι ἀδιὰλυτον, ὅπου ἡ παραμικρὰ κίνησις ἦτο ἐπικίνδυνος. Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν ἐσταματοῦσε ὄλοι ἡθελῶν καὶ ἐπέμναν νὰ προσπεράσουν, ἔστω ὁ ἓνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, διότι ὄλοι ἦσαν βιαστικοὶ. Δὲν τοὺς κατακρίνω διὰ τοῦτο εἰς τὴν *Διαπλάσιν* ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα καὶ, ἐκτός τῶν γερόντων, ὄλοι τρέχουν ποῖός νὰ πρωτοπροφθάσῃ. Ἄλλως τε εἰς τὸ σύμπλεγμα διακρίνω ὄψω καὶ φίλους μου. Νὰ παραδείγματός χάριν, ἐκεῖνος ὁ ποδηλάτης εἶνε τὸ *Ὀχρὸν Ἀμάραντον*, ὁ ὅποιος, καθὼς ἔμαθα κατόπιν ἀπὸ τὸν ὀδηγόν μας, ὅταν ἐδυστύχησεν ὁ πατέρας του, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ὑπάλληλος *Τραπεζῆς*, καὶ τώρα τρέχει μὲ τὸ ποδηλάτον καὶ μοιράζει τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ καταστήματος, (ἔχει ὅμως τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προαχθῇ, θὰ κερδίσῃ χρήματα καὶ θὰ κάμῃ ἀργότερα ἀργασίαν ἰδικήν του.) Ἐκεῖνος ποῦ κουβαλεῖ τὸ πανερί διαφόρα φανία, εἶνε τὸ *Ἄστρο τῆς Νίκης*, διηρέτης παντοπωλείου, (πρὸς τὸ παρὸν καὶ αὐτός.) Ἡ ἄλλη ποῦ πωλεῖ φάρια εἶνε ἡ *Ἐκάτη*. Ἡ ὑπηρετρία ποῦ ἐξωμνύει, γιατί κινδυνεύει νὰ γίνῃ λυθία, εἶνε ἡ *Πέτρα Σκαρδαλῶν*. Ὁ δὲ μαναβῆς, μὲ τὸ κομφὸν ἄρμα, τὸ φορτωμένον μὲ ὄλοι τὰ προϊόντα τῶν λαχανοκήπων, εἶνε ὁ *Γαλαξίας*.

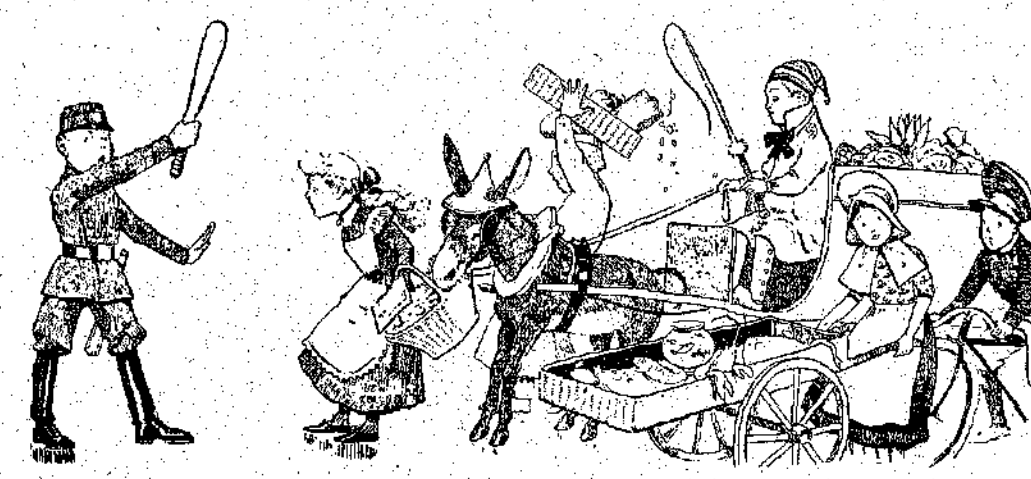

«Μία βοσκοπούλα μὲ τὸ ἀρνάκι τῆς...» (Σελ. 395).

Ἄλλὰ νὰ καὶ ἓνας Ἄστυφύλαξ, μὲ τὰς μπούτας του, μὲ τὸ σπαθάκι του καὶ μὲ τὸ ραβδί του. Ἐνας τέτοιος ἀστυφύλαξ στέκεται εἰς κάθε γωνίαν. Αὐτὸς ποῦ στέκεται ἑδῶ εἶνε ὁ φίλος μου *Χρυσόφαρος*. Βλέπει τὸν κίνδυνον, σηκώνει τὸ ραβδί του καὶ φωνάζει :

— Ἄλτ! σταθῆτε ὄλοι!

Ἡ *Διαπλάσις* δὲν εἶνε Ἀθήναι. Ἐκεῖ τὸ ραβδί τοῦ Ἄστυφύλακος εἶνε μαγικόν. Καὶ μόλις ὀψώθη, ὄλοι ὄλοι ἐσταμάτησαν ὡς

«— Ἄλτ! Σταθῆτε ὄλοι!...» (Σελ. 397).

μαρμαρωμένοι. Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ περνοῦν ἓνας-ἓνας, ἠσυχῆσοχα, καὶ τὸ κομβάρι τῶν τροχῶν, τῶν ἀλόγων καὶ τῶν λογικῶν ἐξεμπεροδούθη, χωρὶς νὰ συμβῇ δυστύχημα κανέν. Ἐτσι ἐλευθερώθη καὶ τὸ *Ἄστρο τῆς Νίκης*, τὸ ὅποιον μᾶς ἐπλησίασε καὶ μᾶς ὀμλήσασιν ἐκτενῶς.

— Ἦλθα ἑδῶ μόνος διὰ νὰ ἐργασθῶ, μᾶς εἶπεν. Τὴν ἡμέραν ἐργάζομαι μὲ δρεξίν καὶ μὲ ζῆλον. Τὸ βράδυ ὅμως διαπαραγιάζω, θυμοῦμαι τοὺς γονεῖς μου, τ' ἀδέλφια μου, καὶ κλαίω... Ἐ, ὀπομονή! Γράμματα ξεῖρω ἀρκετὰ, εἶμαι δεκατριῶν ἔτων, εἰσῆλθα εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ἐργασίας, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνω πλοῦσιος, εὐτυχῆς, στήριγμα τῶν γονέων μου καὶ εὐεργέτης τοῦ ἔθνους... Τὸ πρῶτ', ὁσάκις αἰσθάνομαι δυσκολίαν νὰ σηκωθῶ, συλλογίζομαι κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ *Μάρκου Ἀδρηλλίου*: «Σηκίωμαι πρῶτ' διὰ νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ ζῆσω ὡς ἄνθρωπος. Δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκω καπιῶδες τὸ ἔργον διὰ τὸ ὅποιον προωρῶσθην. Ἄς εἶνε καὶ ταπεινόν. Μήπως ἐπλάσθην διὰ νὰ μένω ἀργός, ἐνῶ τὰ πάν περὶ ἐμὲ ἐργάζεται.»

Καὶ τὸ *Ἄστρο τῆς Νίκης* ἐκαθίστασε τὸ ποδηλάτον του καὶ ἐφυγεν ὡς βέλος πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν χαράν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν βιαστικῶν καὶ πολυσυχῶν παιδιῶν, μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν εἰς μικρὸς διηρέτης *Ζαχαροπλαστείου*, ὁ ὅποιος, φορτωμένος μὲ μίαν πουδῖγκαν, εἶχε σταματήσῃ εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔμναν ἐκεῖ ὄρες, ἐξετάζων τὰς τοιχοκολλημένας εἰδοποιήσεις. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπαιξε μᾶλλον παρὰ νὰ ἐδιδάσκε, καὶ ὡς νὰ ἤθελε νὰ σκοτίσῃ τὸν καιρὸν του.

— Μπᾶ! ὁ *Δαίδαλος*! εἶπα, μόλις ἐπλησίασα καὶ τὸν ἐγνωρίσα. Ἐ, *Δαίδαλε*! Αὐτοὶ ποῦ περιμένουν τὴν πουδῖγκαν σου, θὰ περιμένουν ἀκόμη πολὺ!

Ἐταράχθη, ἐκοκλίνισε καὶ ἀπήντησε :

— Εἶνε τὸ ἐλάττωμά μου, κυρία *Διαπλάσις*, νὰ χαζεύω στοὺς δρόμους. Τὸ ξεῖρω, τὸ ἤξευρα, πρὶν ἀποφασίσω νὰ διαλέξω αὐτὸ τὸ ἐπῆγγελμα καὶ ἐδίδαξα πολὺ. Τὸ ἀφεντικὸ ἔχει μὲγάλα παράπονα... φοβοῦμαι μὴ μὲ δώξῃ... καὶ τ' εἶ θὰ γίνωσιν οἱ γονεῖς μου! Πρέπει νὰ κόψω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ἀλήθεια!

— Βεβαίωτα, ἐπρόλαθεν ὁ Ἀνανίας καὶ εἰς ἄλλο ταξίδι, θὰ σοῦ φέρω τὸ περιήρημα φαλιῖ μου.

— Ἄφισε τὰ ἀστεῖα, Ἀνανία, εἶπα ἐγὼ. Ὁ *Δαίδαλος* εἶνε καλός, καὶ ἀφοῦ ξεῖρω τὸ ἐλάττωμά μου, θὰ τὸ κόψω μόνος του.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἰς τοὺς δρόμους τῆς *Διαπλάσεως* βλέπει κανεὶς τὰς θραιότερας καὶ καλλιτεχνικώτερας ρεκλάμες. Εἶνε πειρασμὸς διὰ τὰ παιδιὰ ποῦ χαζεύουν. Ποῖός τὰς ζωγραφίζει :

— Ζωγράφους ἔχουμε πολλούς, ἀπήντησε τότε ὁ ὀδηγός μας. Οἱ κυριώτεροι εἶνε ὁ *Δαιδάλιος*, ὁ ὅποιος ζωγραφίζει ἀπ' ὄλα, ἀλλὰ πρὸ πάντων διακρίνει εἰς τὰς ἀγιογραφίας. Νὰ ἴδῃτε τὴν Ἐκκλησίαν μας, εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀγίους τοῦ *Δαιδάλιου*.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ *Κική*! Ἐσταίτε καὶ στὴ *Διαπλάσι* ὡς δείγμα τῆς τέχνης τοῦ μίαν Ἀγίαν, καὶ τώρα τὴν ἔχω ἐγὼ. Μὴν εἶνε ἡ Ἄγια *Κική*; Μὲ πολλὰ χάρις ζωγραφισμένη. — Ἐπειτὰ ἔχουμε τὴν *Νηρηίδα* τῶν Ἀργέων, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ζωγραφίζει μόνον, παρὰ καὶ ράπτει καὶ κεντᾷ, διότι ξεῖρω ἀπ' ὄλα. Ἐπειτα εἶνε ἡ *Ἀνθοδοξα Νεότης*, ζωγράφος διακεκριμένη, καὶ τέλος ἡ *Ἀφρα*, ἡ ὅποια ζωγραφίζει διὰ κυρίας. Ἐδῶ κοντὰ εἶνε τὸ ἐργαστήρι τῆς. Θέλετε νὰ πῆμε νὰ τὸ ἴδωμε;

— Πολὺ εὐχαρίστος. Ὁ ὀδηγός μᾶς ἐπήγγεν εἰς ἓνα καταστήμα εἰδῶν πολυτε-

λεῖας, πλουσιώτατον, καὶ μᾶς ἀνέδρασαν ἐπάνω εἰς ἓνα μικροδωμάτιον, ὅπου ἠδράμεν τὴν φίλην μας Ἀφραν. Ἐκείνητο ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πρῶτ', καὶ θὰ ἔμναν ὡς τὸ βράδυ, ζωγραφίζουσα μὲ τὴν ὄραϊαν τῆς τέχνην, — ἀκουαρέλλα ἐπάνω εἰς μεταξωτὸν, — βεντάλλιας, ὀμβρέλλιας, φορέματα, κουτιά διὰ γάντια καὶ ἄλλα εἶδη τοῦ καταστήματος.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐργασία μου, μᾶς εἶπεν ἡ Ἀφρα. Ἀνθὴ καὶ φροῦτα σαρβένονται εἰς τὸ τραπέζακι μου, καὶ μὲ τὸ πινέλο προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ τὰ ὄρατα τῶν σχήματα καὶ τοὺς γλυκεῖς τῶν χρωματισμῶν... Ἀχ πῶς τὰ ἀγαπῶ! Ἀπὸ αὐτὰ ἐφαρτᾶται τὸ φωμῖ τῶν πτωχῶν μου γένου, οἱ ὅποιοι κάθε βράδυ μὲ περιμένουν... Ἀρὰ γε, αἱ πλοῦσιαι δεσποινίδες καὶ αἱ κυριαὶ, ὅταν κρατοῦν μὲ τὴν πόσιν μίαν βεντάλιαν καλλιτεχνικῶς ζωγραφισμένην, σκέπτονται ὅτι ἐκοπίασεν νὰ τὴν κάμῃ ἓνα πτωχὸ κοριτσάκι, διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγα χρήματα καὶ νὰ ζῆσῃ τοὺς γονεῖς του;... Ἄλλ' ἐγὼ ὡς τόσο εἶμαι εὐχαριστήμενη. Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ ἐργά-

Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπαιξε μᾶλλον παρὰ νὰ ἐδιδάσκε...» (Σελ. 397).

μου πατέρα καὶ τὴ χρυσὴ μου μαμὰ, ξεῖρω ὅτι τὰ μάτια μου εἶνε κουρασμένα καὶ σκέπτομαι μόνον διὰ τί εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς. Διότι εἰμπορῶ νὰ ἐργάζομαι. Εἰς τὸν κόσμον ἡ εὐτυχία εἶνε στιγμιαία! ἀλλ' ἡ εὐχαριστήσις τοῦ νὰ κάμῃ τις τὸ καθήκόν του δὲν περνοῦ.

Τὰ λόγια τῆς Ἀφρας μᾶς συνεκίνησαν μέχρι δακρύων. Ἐνα κοριτσάκι, ἐσυλλογιζόμεθα, ποῦ ὡς χθὲς οἱ γονεῖς του εἶχαν ἑκατομύρια, ἀπὸ τέτοια οἰκογένεια, μὲ τέτοια ἀνατροφή... καὶ τώρα...

Ἄλλὰ μήπως ὑπό τοὺς αὐτοὺς ἔρους δὲν εὐρισκεται καὶ τὸ *Χειμῶναρθρον*, ἄλλη μικρὰ ἀρχοντοπούλα, τὴν ὅποιαν ἤβραμεν εἰς τὸ ἴδιον κατάστημα ἀ καὶ μὴν ὑφαιότατα κεντήματα καὶ ἄλλα ἐργόχειρα, περίχρητα, καθὼς μᾶς εἶπεν, ἀπὸ τὰς κυρίας τῶν πλουσίων ἐπαύλων; Καὶ ὁ δὲ δὴγός μας δὲν μᾶς ἔδωκε τὴν πληροφορίαν ὅτι καὶ ἄλλη φίλη μας, ἡ *Μαρουσία*, ἐνθ' ὄλην τὴν ἡμέραν βοήθη τὴν μαρὰ τῆς εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, τὸ βράδυ κἀθεταί καὶ καντζὶ καὶ μὲ τὴν χαρὰν ρίπτει στὴν ποδιά τῆς μαμῆς τὰ χρήματα ποὺ κερδίζει πωλοῦσα τὰ κεντήματά τῆς;

Αὐτὰ, ὀριστικῶς πλέον, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττουν. Εἰς τὴν πόλιν Διάπλασιν τὰ ἐργαζόμενα παιδία εἶνε ὁ κανὼν. Τὰ δὲ ἄεργα αἰ σπανιόταται ἐξαίρεσις.

Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ καθήσω τώρα καὶ νὰ σὰς εἶπω μὲ τὴν ἴδιαν λεπτομέρειαν τί καὶ τί εἶδαμεν, ποῖον καὶ ποῖαν ἀπαντήσαμεν, τί καὶ τί εἶπαμεν εἰς τὴν *Διάπλασιν*. Χιλιάδες παιδία, καὶ ἑκατοντάδες ἀπὸ αὐτὰ στενοὶ μίαι φίλοι. Ποῦ νὰ τὰ ἐνθυμηθῶ ὅλα! Ποῦ καὶ ποῦ τὸ πῶς νὰ τὰ γράψω!... Εἶμαι λοιπὸν ἀναγκασμένη νὰ παρατρέξω πολλὰ καὶ νὰ σὰς διηγηθῶ τὰ κυριώτερα.

Ἐπεριπατήσαμεν τρεῖς ὀχθρὸν ὥρας. ἤμεθα κουρασμένοι καὶ ἐπεισοιασμένοι.

— Ἐδῶ κοντὰ, εἰς τὴν πλατεῖαν Φαίδωνος, μᾶς εἶπεν ὁ δὴγός μας, γνωρίζω ἕνα πολὺ καλὸ ξενοδοχεῖο, τὸ ὅποιον τὸ ἀπόγευμα, — φαῖθ ὁ κλόκ, — δίνει τσάι. Θέλετε νὰ πάμε;

— Ἄκοὺς ἔκει!

Ἐδήγηθημεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Πλατείας Φαίδωνος, τὸ ὁκοῖον διηρθῶς δεξιώτατα ὁ φίλος μας *Μικρὸς Λιλοπούτης*. Μᾶς ὑπεδέχθη καὶ μᾶς περιτοίγη λαμπρὰ, μᾶς εἶπε δὲ ὅτι ἐπροτίμησε νὰ γίνῃ ξενοδόχος, ἀντὶ στρατιωτικὸς ἢ ναυτικὸς ποὺ ἤθελε πρῖν, διότι μὲ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, εἰρηγικὸν ὀλιγαρχικὸν καὶ ἀκίνδυνον, οἱ γονεῖς τοῦ εἶχαν ἐν ἀσφαλεῖ τὸ στήθιγμά των, ἀφθόνον δὲ καὶ καλὴν τροφὴν καθ' ἑκάστην.

Ἡ αἰθουσα τοῦ Ξενοδοχείου, ὅπου εἰδίδετο τὸ τσάι, ἦτο μεγάλη καὶ πλουσίως ἐπιπλωμένη. Εἶχε δὲ καὶ μουσικὴν χάριν τῶν θαμῶναν, ἦτοι ἕνα βιολί, τὸ ὅποιον ἔπαιζεν ὁ *Μικρὸς Βιολιστὴς* — ποῖος ἄλλος, φυσικὰ; — καὶ ἕνα πιάνο, τὸ ὅποιον ἔπαιζε θαυμάσια ἡ ἔξοχος πιανίστρια *Σεληνολάτρεϊς*, μὲ *Μπάχ* καὶ μὲ *Μπετόβεν* ποὺ ἐπήγαινε κανόνος... Ἄλλ' ἐπίσης λαμπρὸν ἦτο καὶ τὸ τσάι ποὺ μᾶς ἐπρόσφεραν, καθὼς καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ μπισκότα, οἱ ποὺδὶγγες καὶ τὰ κέικ ποὺ τὸ συνίδεον.

— Ποῖος τὰ κάμνει αὐτὰ; ἠρώτησα τὸν *Μικρὸν Λιλοπούτην*.

— Ἐχὼ ἐδῶ μίαν ἔκτακτον μαγειρίσαν καὶ ζαχαροπλάστιδα, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος, ἡ ὁποία ὀνομάζεται *Φίλημα Σκιάς*.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν ἀπ' ἔξω θρηγνῶδη μουσικίσματα. Τὸ *Φίλημα Σκιάς*, ἡ φίλη μου, καθὼς ἐπερνοδοῦσε ἔξω εἰς τὸν διάδρομον, ἤκουσε τὸνομά τῆς καὶ, ταραχθεῖσα, ἐπάτησεν ἀπὸ ἀπροσεξίαν τὴν οὐρὰν τῆς Πίσσας, ἡ ὁποία περιρριγέτο τὸ ξενοδοχεῖον. Ἐτρεξάν ἀμέσως δύο ἀδελφαὶ τοῦ Ἀναγία καὶ ἤνοιξαν τὴν θύραν, ὅπου ἐπαρουσιάσθη τὸ *Φίλημα Σκιάς*, μ' ἐν ὀρεκτικώτατον καὶ ἀχνίζον γλύκισμα.

— Ἀνά, κυρία Διάπλασις! ἐφάνηκε μόλις μὲ εἶθε' νὰ μὲ πάρτετε μαγειρίσαν στὸ σπίτι σας!

Γιοββαράκια, ρολέ, ποὺδὶγγα, ὅλα στὸ φτερό, θὰ εἶνε ἔτοιμα ὡς ποῦ νὰ ἴψῃ ἐν-θύδ!

Μὲ τὴ διαφορά ὁμοῦ πῶς θὰ κάμνω ἀπὸ λίγο, διὰ νὰ μὴ βαρυστομαχίξῃ ὁ Ἀναγίας κ' ἔχουμε λαδομένης Κυριακῆς. Τί λές, Κυρά-Μάρθα, εἶσαι μὲ τὴν γνώμη μου;

Ἡ Κυρά-Μάρθα, ἡ ὁποία ἀπὸ καιρὸν ζητεῖ εὐκαιρίαν νὰ ἀπαυθῇ, συγκατένευσε προθύμως. Ἐγὼ δὲ ποῦ πάντα ἤθελα μιά καλὴ μαγειρίσαν — ἔ, τί τὰ θέλετε, ἡ Κυρά-Μάρθα δὲν εἶνε πολὺ ἀρ-νουβῶ, — ὑπασχέθην εἰς τὸ *Φίλημα Σκιάς*, ὅταν θὰ ἐφύγει διὰ τὰς Ἀθήνας, νὰ τὸ πάρω μαζί μου.

Ἡ αἰθουσα τοῦ Ξενοδοχείου ἦτο γεμάτη κόσμον. Ἦρχοντο,

ἔπιανον τὸ τσάι των κ' ἐφύγαν. Μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἀνεγνώρισα τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, τὸ ὅποιον πρὸ πολλοῦ ὑπηρετοῦσε ὡς μούτσος εἰς ἕνα καράβι — κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀνδρῆκου Μοράνδου, — καὶ τὸν Ἀπόγονον τοῦ *Κύρρου*, ὁ ὅποιος εἰς ἐν ἐμπορικὸν ἔπιπλοῖον ὑπηρετοῦσεν ὡς θερμαστής. Εἶχαν ἔλθῃ νὰ ἴδωσιν τοὺς πτωχοὺς γονεῖς των καὶ νὰ κάμουν μαζί των Χριστογέννα' ἔπειτα, ἀφοῦ θάγαζαν τὰ νερά, ὁρμό πάλι διὰ τὸ καράβι. Τί εὐτυχισμένοι!

Εἰς τὸ ἴδιον μέρος συνήντηθον καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους φίλους καὶ φίλας μου, ποῦ δὲν εἰσέβρω καλὰ-καλὰ τὸ ἐπάγγελμα των, εἶτε διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ μᾶς τὸ εἰποῦν, εἶτε διότι δὲν ἐξέλεξαν ἀκόμη, εἶτε διότι κάμνουν πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα, ὅτι τύχη. Αὐτοὶ τῶντι ἔχουν ὡς ἐμβλημα τὸ ρητόν τοῦ Ἡσαΐου, τὸ ὅποιον μᾶς ἐποπαγοῦσαν ὄλην τὴν ὥραν, καὶ εἶνε πρόθυμοι, ἔλεγαν, νὰ κάμουν, ὁ, *ζιζήποτες*, καὶ τὸ ταπεινότερον καὶ τὸ εὐτελεστότερον ἐπάγγελμα, ἀρκεῖ ν' ἀνακουφίζον μὲ αὐτὸ τοὺς γονεῖς των.

— *Aucun métier n'est pas sot, c'est l'homme qui est sot!* μᾶς εἶπεν ἡ γαλλομαθὴς *Χιόνισμένη Κοκόλα*.

— *Certainement!* ἀπήντησεν ἡ Κικὴ, μὲ τὴν μόνην γαλλικὴν λέξιν ποὺ ξέσφει.

— Ἐστὼ καὶ τὸ κατώτερον ἐπάγγελμα, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐξασκῶ τιμῶς! μᾶς εἶπε τὸ *Λατομεῖον τῆς Χίου*.

— Ἡ νενία τέχνας κατεργάζεται! μᾶς εἶπεν ὁ *Ἄλιος Ἀριστεῖος*, ὅς, Ἄργια μήτηρ κακίας! Ὁ ἐπιμένων νικᾷ! Τίμα τοὺς γονεῖς σου!...

— Ἐγὼ, τὸν διέκοψεν ἡ *Ἀργεντιανταφυλλία*, κάμνω πᾶν ὅ, τι τὰ μέσα μου, αἱ περιστάσεις καὶ ἡ ἰδιοφυῖα μου ἐπιτρέπουν.

— Τὸ ἐπάγγελμα δὲν τιμᾷ τὸν ἐπαγγελλόμενον, ἀλλ' ὁ ἐπαγγελλόμενος τὸ ἐπάγγελμα! προσέθεσεν ἀποφθεγματικῶς ἡ *Σανθὴ Φοίβη*, ἀποτελειώνουσα τὸ τσάι τῆς.

— Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος εἶνε διὰ τὰ πλουσιότατα, εἶπεν ὁ Παρθένος Ἄγγελος ἡμεῖς τὰ πτωχὰ κάμνομεν ὅ, τι τύχη ἐφημεροδοπῶμεν, λουδοστροί, ὀδροφόροι, ρακοσάλλεκαται, ἀπ' ὅλα εἶμεθα.

— Κ' ἐγὼ τὰ κάμνω ὅλα, μόνον ποῦ δὲν ἐπαυθῶ, εἶπεν ὁ *Τατάτης*. Εἰς τὰς

ἄλλας πόλεις ἡ ἐπαυθία ἤμπορεῖ νὰ εἶνε ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὴν *Διάπλασιν* δὲν ἔχει πέραςιν.

— Τὰ ράκη τῆς φτώχειας σκεπάζονται μὲ μιά βλοῦζα τιμιότητος καὶ οὐλοσθήπου ἐργασίας, διότι ἔργον οὐδὲν ὀνειδος! εἶπε τὸ ποιητικὸν *Ρόδον τῆς Ανατολῆς*.

— Καὶ μέλιστα χάριν τῶν γονέων, προσέθεσεν ὁ *Πομπαιὸς Ἐρμῆς*. Οἱ ἀρχαῖοι, καθὼς γνωρίζετε, ποτὲ δὲν ἐξέλεγον ὡς ἀρχόντα ἐκείνον παρὶ τοῦ ὅποιου ἐγένετο γνωστόν, ὅτι ἐγκατέλειπε τοὺς γονεῖς του διότι ἐνόμιζαν ὅτι κανεὶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐεργετηθῇ ἀπ' αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐφάνη ἀγνώμων πρὸς τοὺς γονεῖς του, παρὰ τῶν ὀποίων τόσας εὐεργεσίας ἔλαθε.

— Κ' ἐγὼ πρὸ οὐδανὸς ἔργου δευλιῶ, καὶ προσπαθῶ νὰ προοδεύσω

«Ἐπάτησε τὴν οὐρὰν τῆς Πίσσας.» (Σελ. 398).

μὲ τὴν ἰκανότητά μου, μᾶς εἶπεν ὁ *Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος* καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον ἐβῶ εἰς τὴν *Διάπλασιν*, ἀλλὰ καὶ παντοῦ, διότι πρὸ πολλοῦ λέγομαι καὶ εἶμαι πραγματικῶς ἡ χαρὰ τῆς μητρός μου καὶ ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας μας.

Τὰ ἴδια ἐπάνω-κάτω μᾶς εἶπαν: ὁ *Νίκος Κατερινόπουλος*, ἡ *Συννεφώδης Ἡμέρα*, ἡ *Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς*, ἡ *Μεγαλόκρηστὴς Φύσις*, ἡ *Πνευρωτὴ Καρδιά*, ὁ *Ἀνυπόκριτος*, ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων*, τὸ *Φῶς τῆς Νυκτός*, ὁ *Ἀδὺς τῶν Σπασσῶν*, ὁ *Ἡγεμὼν τοῦ Φαιός*, ἡ *Ἐαρινὴ Ἐσπέρα*, — ἡ ὁποία ἐπῖνε τὸ τσάι τῆς μὲ μεγάλην λεπτότητα καὶ ὀμιλοῦσε μὲ μεγάλην εὐλωτικίαν, μᾶς ἔλεγε δὲ, ὅτι ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς τῆς πολὺ περισσότερο τῶρα ἀκριβῶς ποῦ ἐργάζεταί δι' αὐτούς, — ὁ *Ἀριστὸς Κολυμβητὴς*, ὁ ὁποῖος κάθε Κυριακὴν τοὺς βάζει 'ς ἕνα ἄμαξί καὶ τοὺς πηγγαίνει περίπλεκτον, — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαροφθὸς*, χαίρωναι πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' ὀνειροπολῶν τὴν ἐπιστήμην τοῦ Μνησικλέους καὶ τοῦ Ἀνθεμίου, δηλαδὴ νὰ γίνῃ μηχανικός, — καὶ τέλος ἡ *Μελαγῶπις*, ἡ ὁποία κάμνει μὲν τώρα ἀπ' ὄλα, ἀλλ' ἔχει εὐγενεὶς ὄνειρον νὰ γίνῃ συνεργάτις μου, καὶ μὲ παρεκάλει θερμῶς νὰ τὴν προσλάβω εἰς τὸ γραφεῖον. Ἐγὼ δὲ ποῦ θέλω μίαν καλὴν συνεργάτιδα, τῆς ὑπεσχέθην νὰ τὴν πάρω μαζί μου τὸ βράδυ, καὶ τῆς εἶπα νὰ εἶνε ἔτοιμη νὰ μὲ συνοδεύσῃ μὲ τὴν νεάν μου μαγειρίσαν...

Ἐτοιμαζόμεθα νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν περιήγησιν μας, ὅταν εἰς τὴν ἐξέδραν τῆς μουσικῆς ἐπράβαλεν ἕνας νέος μὲ ἔφθονα μαλλιά, — ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο ποιητής, — καὶ ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους:

*Ἄχ! τί διάβολο νὰ γίνω;
Πᾶσι νὰ μοῦ φθῆν ὁ νοῦς μου.
Πῶς θὰ βγάλω κουραμίνα;
Πῶς θὰ ζήσω τοὺς γονεῖς μου;
Λές νὰ γίνω διευγρότος;
Πῶς νὰ ζῶ μὲ τὴν φενιά!*...

Καὶ ἀφοῦ ἀπηρθώσθη ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, τὰ ἐστόλισε καὶ τ' ἀπέριψεν ἐπίσης, ἀτελειώσεν ὡς ἔβη:

*Πᾶσι, φίλοι μου, καὶ μέγα
Ἑλληνόταϊς, ποιητῆς,
Καὶ στὴν κόπῃ μου δὲν βλοῦσις
Νόμισμα... Ἀργεντινῆς!*

Ἦτο τῶντι ὁ φίλος μου *Ἑλληνόταϊς*. Ἐβέλασαν καὶ τὸν ἐχειροκρότησαν ὅλοι οἱ θαμῶνες: ἀμέσως δὲ ἐκείνος ἔβγαλε διακον κ' ἐξηργύρωσε τὰ χειροκροτήματα, — ὄχι πλέον μὲ νομίσματα Ἀργεντινᾶ, ἀλλὰ μὲ γνήσια, τὰ ὁποία ἔτρεξεν ὁ καλὸς νέος νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς γονεῖς του.

Περιήλαμεν καὶ ἄλλα διαμερίσματα τοῦ Ξενοδοχείου. Εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου οἱ ἔνοικοι ἐκαμναι τὴν ἀλληλογραφίαν των, συνήντησαμεν τὸν φίλον μᾶς *Λεσβικὸν Ἄνθος*, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο παράμερα εἰς ἕνα τραπέζι κ' ἔγραφε.

— Τίνας γράφεις; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐγὼ, κυρία Διάπλασις, μὲ ἀπεκρίθη, δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ εὐρω ἐργασίαν. Σκέπτομαι νὰ σπουδάσω γιατρὲς εἰς τὸ Παρίσι, Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἤμποροῦσα ν' ἀνακουφίσω σημαντικὰ τοὺς γονεῖς μου. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἔχω τὰ μέσα, γράφω ὀλοένα πρὸς τὸν γενναῖοτον Μαρασλῆν νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ.

— Δὲν εἶνε ἄσχημη ἡ ἰδέα σου, ἀπήντησα. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι ὁ κ. Μαρασλῆς λαμβάνει χίλια τέτοια γράμματα τὴν ἡμέραν, καὶ φυσικὰ δὲν ἐνδιαρεῖ ν' ἀπαντᾷ εἰς ὅλα... Ἀν' αὐτὸ θὰ σ' ἐσυμβούλευα νὰ προτιμήσῃς τίποτε ἄλλο ἀσφαλέστερον.

— Κ' ἐμένα νὰ μὲ συμβουλεύσῃς, κυρία Διάπλασις! ἐφώνησε τότε τρέχον πρὸς ἐμὲ ἕνα κοριτσάκι, ποῦ ἦτο ἡ φίλη μου *Διονυσία Χαλκικῆ*. Καὶ οἱ δικαί μου γονεῖς εἶνε πτωχοὶ καὶ πρέπει νὰ ἐργασθῶ. Ἄλλὰ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω... Καὶ ποῖον ἄλλον εἶχα νὰ ἐρωτήσω;

— Κ' ἐγὼ σπάζω τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκω κανένα τρόπον! μοῦ εἶπε τὸ *Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον*, τὸ ὅποιον εἶχεν ἔλθῃ μαζί μὲ τὴν *Χαλκικῆ*.

Συγχρόνως, ἀντιληφθέντες τὴν παρουσίαν μας, εἰσώρμησαν καὶ ἄλλοι. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, τὸ *Βολαντινὸ Ἀθῶν*, τὸ ὅποιον μοῦ εἶπεν ὅτι πρὸς τὸ παρὸν, ἀρκεῖται νὰ εἶνε ἐπιμελής καὶ οἰκονόμος' ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας*, ὁ ὁποῖος πρὸς τὸ παρὸν ἀκολουθεῖ μαθηματα χρήσιμα διὰ τὸ μέλλον πρακτικὸν ἐπάγγελμα του, — λογιστικὴν κτλ. — καὶ ἡ *Ἐλευθερία*, ἡ ὁποία, πρὸς τὸ παρὸν καὶ αὐτῆ, καταγίνεται εἰς τὰ οἰκιακὰ, ἀπαλλάξασα τοὺς γονεῖς τῆς ἀπὸ τὸ ἔξοδον μᾶς ὑπηρετίας, καὶ προσπαθεῖ νὰ συμβιβάσῃ τὰ δισυτῶνα μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς, διὰ νὰ ἐργασθῶν ὅλοι ἐν ἀγάπῃ, ὁμονοίᾳ καὶ οἰκονομίᾳ — τὰ ὅποια, κατὰ τὴν γνώμη τῆς, εἶνε ἐπαγγέλματα τρία.

Παρεπιφθάρμεν τοὺς ζητοῦντας συμβουλήν εἰς τ' ἀποτελέσματα τῆς 20ῆς Κυριακῆς, εὐχαριστήσαμεν διὰ τὰς τόσας περιποιήσεις, δὲν ἐπληρώσαμεν τίποτε, ἀπεχαιρέτησαμεν κ' ἐξήλαμεν εἰς τὸν δρόμον, ἐδηγούμενοι πάντοτε ἀπὸ τὸν ὀποχρεωτικὸν μᾶς δὴγόν, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἦτο χαρούμενος, διότι εἶχε πωλήσῃ εἰς καλὴν τιμὴν τὰ τρία ὀρτύκια του εἰς τὸν ξενοδόχον *Μικρὸν Λιλοπούτην*.

Πρῶτα-πρῶτα συνήντησαμεν ἕνα παιδάκι νὰ σκυροπίζῃ τὸν δρόμον καὶ νὰ μαζεύῃ κουρέλια. Ἦτο ἡ *Ἀλώπηξ τῆς Μιτωλήνης*.

— Δὲν ἐντρέπομαι καθίλου, μᾶς εἶπεν, ἀφοῦ καὶ ὁ μέγας στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδας δὲν ἀνηξίωσε νὰ μετέλθῃ τὸ ἔσχατον αὐτὸ τῶν ἐπαγγελλμάτων!

Δύο κοριτσάκια μᾶς ἐπλησίασαν, προτεινόντα ν' ἀγοράσωμεν ἀπὸ τὰ κομψὰ τῶν καλοθάκια, ἔργα τῶν χειρῶν των, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Γρατισέλλας. Ἦσαν ἡ *Παλλὰς* καὶ ἡ *Ἀῦρα τῆς Νυκτός*.

Δὲν ἐνθυμῶμαι πῶς ἤλθε λόγος, καὶ ποῖος ἠρώτησε τὸν δὴγόν μας ἐν τῇ *Διάπλασι* ἔχῃ καὶ σχολεῖα.

— Ἀκοῦτ' ἔκει! μᾶς ἀπήντησε. Μὲ τὴν εἰσφορὰν μόνον ὅτι φοιτοῦν εἰς αὐτὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδία, τὰ εὐμεγαλειότερα διδάσκουσι. Νά, παραδείγματος χάριν, ἡ *Ἀῦρα τοῦ Ἡρήλου* — τὴν γνωρίζετε; — ἄνοιξε νηπιάγωγεον εἰς τὸ σπίτι τῆς, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀναγία, κ' ἐμάζευσεν ὅλα τὰ παιδάκια τῆς γειτονίας. Ἄλλὰ δὲν περιόριζεται εἰς αὐτὸ ἡ φίλη μας τὴν νύκτα κάμνει ἐργόχειρα καὶ τὰ πωλεῖ... Σχολεῖα ἔχουν ἐπίσης ἡ *Χριστιανὴ Παρθένος*, ὁ Ἄγγελος τῆς *Ἐλπίδος*, ἡ *Μαγευμένη Ἀκοθαλασσά*, ἡ *Χαρὰ τῶν Γυνεῶν*, τὸ *Υπέρο Πατριδὸς* καὶ ἡ *Διακριθεῖσα Ἀρσακίς*.

Ἐπειδὴ ἤμεθα κοντὰ, ἐπεσκέφθημεν τὰ σχολεῖα τῶν τελευταίων. Τὸ *Υπέρο Πατριδὸς* μᾶς ἐδέχθη ἐνθουσιωδῶς εἰς τὸ Ἀρρεναγωγεον του καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι ἐπροτίμησε τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα ἐπειδὴ ἔταν ἦτο μικρὸς ἀγαπῶδες πολὺ τὰ βιβλία.

«Ποῦ μ' ἔχωνες, πάντα μ' ἕνα βιβλίον στὸ χέρι! αὐτὸ ὅλοι τότε στὸ σπίτι ἄρχισαν νὰ μὲ φωνάζουν *δάσκαλο*: δάσκαλε ἀπ' ἐδῶ, δάσκαλε ἀπ' ἐκεῖ, μοῦ ἐμείνε πᾶ αὐτὸ τὸ παρατσούκλι' καὶ ἔτσι, τώρα ποῦ ἐδυστύχησαν οἱ γονεῖς μου, ἀπεφάσισα νὰ τὸ ἐπαληθεύσω.»

Τὴν δὲ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακίδα* εὐρομεν εἰς τὸ Παρθενάγωγεον τῆς καθ' ἣν ὥραν ὀμιλοῦσε πρὸς τὰς μικρὰς μαθητριάς τῆς περὶ ἐργασίας.

«Ἐφ' ὅσον ἡ νεότης, τοὺς ἔλεγε, σφριγηλὴ καὶ ὀργῶσα — καὶ ὀργῆς, λεχθήτω ἐν παρόσῃ, — ὑπάρχει ἐν τῇ ὀργανισμῷ, ὀφείλει νὰ ἐργάζηται, ἵνα εἰς τὰς δύσεις αὐτῆς ἀπολαμβάνῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τῆς...»

Ἐφαῖτα τὰ ἔλεγεν ἡ διδασκάλισσα, ἀλλὰ πολὺ βαθεῖα ἑλληνικῶ

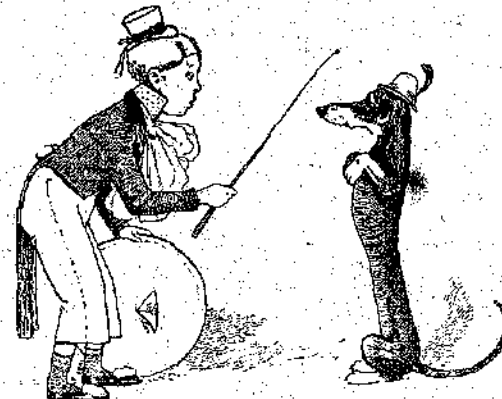
«Ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας ἠθροῦσεν ὑπὲρ τοῦ πελάτου του Ουαμάσια...» (Σελ. 400).

και υποθέτω ότι οι μαθητριά της δεν θα έννοουσαν μεγάλα πράγματα. Της έουστρησα να μεταχειρίζεται άπλουστέραν γλώσσαν, και άηλόφωμεν καταγοητευμένοι.

— Πάμε και στο δικαστήριο; μάς έπρότεινε ο οδηγός. Θα δητε πράγματα και θαύματα.

— Έπιγγαμεν. Η δίκη ήτο πολύ σπουδαία. Δι' άσημαντον άφορμήν είχαν μαλώσει ο Αριελ με τον Πάτατράκ. Ο δεύτερος ειπεν ότι τα ποιήματα του πρώτου ήσαν μαλλιάρια. Ο πρώτος έδωκεν εις τον δεύτερον μίαν γραβιάν και τον έσπασε τή μύτη. Ο δεύτερος έπροσκάλεσε τον πρώτον εις μονομαχίαν διά γρόνθων. Ο πρώτος δεν έδέχθη, και τότε ο δεύτερος κατήγγειλε τον πρώτον επί τραύματι άπρομαλετήτω, εις βρασμόν ποιητικής όρμης. Κατηγορούμενος λοιπόν ο Αριελ συνήγορος του κατηγορουμένου... ποιος νομίζετε; μά ποιος άλλος, χριστιανοί μου; ο Δικηγόρος της Νεολαίας! (τό είχε το επάγγελμα—τό έκράτησε, άπλουστάτα!) Πληρεξούσιος της πολιτικής άγωγής μία δικηγορία... ή Έλληνίς (εις την Διάπασιν, βλέπετε, δικηγορούν και κορίτσια, όπως εις την Εύροπην, και έπως και εκεί, φοροβν ιδιαίτεραν σιολήν κομφοστάτην, πράγμα που έλκυει πολύ τα κορίτσια.) Ιατρός, ο όποιος συνέταξε την ιατροδικαστικήν έκθεσιν διά το τραύμα της μύτης του Πάτατράκ, ποιος; ποία; ή καλλίτερα ποιον; το Άγαπήτο Άγγελοδιδί Γραμματέυς δε του δικαστηρίου το Σήμα της Διαπάσεως (το όποιον, ως έμαθα κατόπιν, έχει στο νοσ του να σπουδάσει ιατρός.) Τα άλλα πρόσωπα δεν τα έγνώριζα και δεν τα ένθυμούμην.

Η δίκη ήτο προς το τέλος. Ο Δικηγόρος της Νεολαίας ήγόραυσεν έναντι του πελάτου του θουαρία. Άπέδειξεν ότι δεν υπάρχει μεγαλειτέρα προσβολή δι' ένα ποιητήν, παρά να του πής τα ποιήματα του μαλλιάρια, και ότι άπάντι τοιαύτης ύβρεώς, μία γραβιά στη μύτη ήτο άπληθ' ύπερβία ύπερστήριξεν ότι ο παθών δεν είχε κανέν δικαίωμα άποζημιώσεως, άφού προσεκάλεσε εις μονομαχίαν τον κατηγορούμενον, παραβαίνων ούτω τους νόμους του Κράτους. Τέλος πάντων τά ειπε τόσον πειστικά, ώστε οι δικασταί ήθώσαν τον Αριελ «λόγω άκαταλόγητου», και ο Πάτατράκ επλήρωσε τά έξοδα της δίκης... έν μέσω χειροκροτημάτων. Όσον διά την άμοιβήν του Δικηγόρου της Νεολαίας, ήτο έν ποίημα εκ μέρους του έννομονόμου Αριελ.

«Η παράστασις εξακολουθεί...» (Σελ. 400)

— Τώρα, άν θέλετε, μάς ειπεν ο οδηγός, πάμε όλίγον και εις το θέατρον. Σήμερα δίδουν άπογευματινήν.

— Ευχαρίστως. Το θέατρον της Διαπάσεως διηυδύνητο από την Κόμησαν της Κορφαλλήνας, χρήν δε γραφέως και ταμίου εις την θυρίδα εξέτελει ένα αξιόλογον κούδι, τό όποιον χάριν των γονέων του κάμνει πάσαν έργασίαν, τό Λάσος Φοινίκων. Μόλις μάς ειπε, μάς έδωσε 15 εισιτήρια δωρεάν—θύσια τά πάντα διά την Διαπάσιν!—και εισήλαθμεν.

Η Κόμησα της Κορφαλλήνας άνεκαθεν είχε κλίση διά τό θέατρον. Εις τάς ημέρας της ετυχίας της, —καθώς μάς ειπεν ή ίδια, —έμάζεψε τάδέλφια της και τά εξαδέλφια της, καμμία δεκαριά διαβολάκια, και έκαμνε εις τό σπίτι παραστάσεις. Έπειδή δε δεν είχαν ιδιαίτερον βεστιάριον, έδαναίετο κρυφά τά χρεώδη ένδύματα από τους γονείς και τά μεγαλειτερα αδέρφια, —φαντασθήτε δε τί έγίνετο μετά την παράστασιν όταν καθένας εξητοόσε εις μάτην τά έξω κ' έκει σκορπισμένα πράγματα του... Τώρα που έδυστύχησαν οι γονείς της άπεφάσισε να γίνη σωστή θεατρίνα, και έδρασεν αυτό τό θέατρον, εις τό όποιον παίζουν όλω παιδιά, πηγαίνουν δε έκαινοι εκ των γονέων, των όποιων τά τέκνα κερδίζουν από την έργασίαν των άρκετά, ώστε να τους αγοράζουν εισιτήριον. Την ημέραν εκείνην, εις τό πρόγραμμα ήτο κ' ένας διάλογος

μεταξύ δύο κοριτσιών, της δεκαεξαετοδς Ίριγενίας και της δεκατετραετοδς Δάφνης. Την Δάφνην διεκρινέτο ή Κόμησα της Κορφαλλήνας την δε αδελφήν της Ίριγενίαν ή Βαριή Έσπερά. Υπέτίθετο ότι οι γονείς των είχαν χόση αφηνειώδης την περιουσίαν των, και αύται ανεκκέπτοντο τί να κάμουν διά να έξέλθουν από την στενοχωρίαν. Έπιτελους άποφασίζουν να έργασθουν.

— Άκουσε, Ίριγενία μου, λέγει ή Δάφνη, οιαδήποτε έργασία ευχαριστώσα τους γονείς μας, θα ευχαριστή ή με χλιες φορές. Γνωρίζομεν να ράπτωμεν, να καντρώμεν, να ζωγραφίζωμεν, γνωρίζομεν άγγειοπλαστικήν και πυρογραφίαν. Δέν πιστεύω να είνε άσχημοι αύται αι έργασίαι...

[Την στιγμήν εκείνην εισορμούν οι γονείς των, τάς σφίγγουν εις τάς άγκάλας των και λέγουν:]

— Είνε ώραόταται, άγαπητά μας άγγελούδια, και αι εύχαι μας θα σας συνοδεύουν εις τό ευγενές, θεϊον και ύψηλόν έργον σας! Η αύλαία πίπτει. Οι θεαταί —γονείς όμοιοπαθείς ως επί τό πλείστον,—χειροκροτούν ένθουσιωδώς. Ο Άνανίας κλαίει σαν μωρό παιδί. Και έπειδή τό έργον παριστάνεται διά πρώτην φοράν, από παντού ζητούν με κτύπους και με φωνάς τον συγγραφέα:

— Ο ποιητής! ο συγγραφέυς! ο ποιητής!... Ξανάνοηει ή αύλαία και έν τή μέσφ των δύο ήθοποιών έμφανίζεται ο συγγραφέυς: Είνε ένα κορίτσι, ή Δροσόλουτος Νύξ. Αύτη συνέγραφε τον ήρωϊον διάλογον και τον έδωκεν εις τό θέατρον, βεβαίως διά ν' ανακουφισή με τά ποσοστά τους γονείς της...

Έπειτα παρουσιάσθη εις την σκηνήν άλλος μικρός βισπαλαιστής, ο Άλέξανδρος Ξανθός, μ' ένα σκύλον γυμνασμένου, σαν του Άρνιώτη, και έκαμε πολλά και διάφορα παιχνίδια διασκοπεδαστικώτατα. Η παράστασις εξακολουθεί, —άλλ' έπειδή πρέπει να επισκερθώμεν πολλά άλλα άκόμη, την άφίνομεν στή μέσφ και φεύγομεν.

Εις τον δρόμον, ένας πτωχός πατέρας παίξει τό όργανέττο του, ένφ τό παιδάκι του, μόλις έπτά έτών, συνοδεύει την μουσικήν με τό τρίγωνόν του. Την συγκινητικήν αυτήν σκηνήν μου ήποδεικνύει ο παρατυχών φίλος μου Κίμα του Δών, ο όποιος μου λέγει:

— Ά! τί ετυχιωμένα τά παιδιά των πτωχών που ακολουθούσιν τό επάγγελμα του πατρός των!

— Σάν έμέ! μάς φωνάζει τότε από έν μικρόν Υποδηματοποιόν του δρόμου εκείνου ή Νεολαία της Χαλκίδος. Με βλέπετε ράπτω στη μηχανή παπουτσία... βοηθή εις την έργασίαν του τόν πτωχόν μου πατέρα και σας λέγω ειλικρινώς ότι δεν κουράζομαι καθόλου.

Έσταματήσαμεν εκεί κ' έγινε γύρω μας κύκλος. Υπέρ του πατρικού επαγγέλματος εκηρύχθησαν επίσης ο Οδγος του Μοισοπράνου και ο Φλοτοβος της Θαλάσσης, οι δε φίλοι μας Σημαία της Έλευθερίας και Ταπεινή Κόρη μάς ειπαν απλώς ότι ακολουθούσιν τό πρακτικόν στάσιον, τό όποιον —χωρίς να όρίσουν άκριθώς επάγγελμα—μάς έβεβαίωσαν ότι θα τάς οδηγήσιν εις τά παλάτια της ετυχίας.

Εις κάθε βήμα, και μία συνάντησις, και μία γνωριμία. Είδαμεν μίαν πλουσίαν κυρία, την όποιαν συνώθευσε εις τον περίπατον ως demoiselle de compagnie ή Παπαρούνα των Άρχόν. Έστάθη μίαν στιγμήν και μάς ειπε ότι αυτό τό επάγγελμα δεν έχει πολλούς κόπους, δεν έχει εξευτελισμός, και είνε μάλλον διασκεδαστικόν.

— Τό πιστεύω, της ειπα άλλα πρέπει να θεωρησιν τυχερή, διότι δεν εδρίσκονται εύκολά πλούσια και καλά κυρία, που να θέλουν demoiselles de compagnie...

Έπισκέφθημεν κατόπιν έν Βιβλιοπωλείον, όπου έπωλούντο πρακτικά βιβλία διά τους μικρούς επαγγελματίας, και τότε δια-

πλάσεως. Το Βιβλιοπωλείον δε υπάλληλοι ήσαν οι φίλοι μας Κλέων και Άλιταής, —δ δεύτερος, μάλιστα εργαζόμενος κάποιε και ως χειρώναξ.

Να και ένα μεγάλο ραφατον γυναικείων φορεμάτων, εις την δδόν Μάρθας, όπου έργάζονται ως ράπτρια ή Όρεός της Χίου, ή Ανέλιπιος Χαρά, ή Συρμητή Σανθαύλα, ο Τρεμοσβόνων Αύγερινός, ή Μαύρη Χιών και τό Εύτυχές Μέλλον, με πολλές άλλιδας περι τό ετυχοδς του μέλλοντος.

«Την νύκτα...»

«Την ημέραν...»

— Ο άνθρωπος σκάλες ανεβαίνει και σκάλες κατεβαίνει!... εφύθησε ή Μαύρη Χιών.

Η δε Ανέλιπιος Χαρά μου εξομολογήθη, ότι μαζεύει χρήματα ιδιαίτερος, διά να επιδιορθώσιν τό ετοιμάροπον πατριόν της σπιτι.

Εις τό ραφατον αυτό των φίλων μας, δλαι αι αδελφαί του Άνανία παρήγγειλαν τά χειμωνιάτικα των.

Ήδού τώρα έν έργαστάσιον έυλοργικόν. Τι ώραία επιπλα που κατασκευάζει ο Θάρασαφόρος! Με πολλήν μου ευχαριστήσιν του παρήγγειλα ένα τραπέκι και μίαν βιβλιοθήκην διά τό γραφείον μου. Ο Θαλάσσιος Άήρ, έυλοργός εις τό αυτό κατάστημα, μου επέστησε την προσοχήν εις την «άρμονίαν», την όποιαν έκτελούσιν τά πρίνια, αι ροκάνα, τά σκεπάρνα και τά άλλα έργα- λεία, ως να φάλλον τον ύμνον της έργασίας, προσέθεσε δε, ότι αυτός φοιτά και εις τό νυκτερινόν Σχολειον των Άπόρων. Ο Ταπεινός Θεράπων, λεπτοργός δεσιώ- τатος, μου ειπεν, ότι και εις την τάξιν των άχθοφόρων αν επρόκειτο να κατέλθη, θα τό έκαμνε ευχαρίστως, άρκει να μη έδωπε ποτέ τους γονείς του να πεινούσιν. Τέλος δε ο Ούδεις, ο καλλίτερος έυλογώπτης, διευθυν- τής του έργοστασιου, μου ειπεν, ότι κερδίζει τώρα άρκε- τά χρήματα και οι γονείς του είνε ετυχεύς.

Παρακάτω συναντώμεν έν κτηνοτροφειον. Τό διευ- θύνει ή Φίλη των Ζώων, ο πατέρας της όποιας πρό όλίγου άκόμη ήτο Ηγεμύν—φαντασθήτε! Άλλ' ή άγαπή της προς τά ζβια την έσωσαν εις την δυστυχίαν της. Τώρα ανώτρεφει εις την επαυλίαν της άγγελάδες, γίδες, άρνιά, όρνιθες, περιστέρια, χιλια δυό, και έχει γάλα, αυγά, κρέας, μαλλί και... χρήματα.—Έκει δίπλα είνε και τό τέλειον, τό ερώπακώτατον, τό αληθώς ιδεώδες Πτηνοτρο- φειον του Ίδεάδου, ο όποιος μου ειπε:

— Τώρα πηγαίνω καλά άν όμως άργότερα χαλάσουν ή δουλειές, σκέπτομαι να γίνω τελωνοφάλαξ, έπειδή, καθώς άκούω, αυτοί τρώ- γουν καθεμέρα μαυρο χολιάρι και διασκεδάζουν σαν πλούσιοι!!

Να και ή Τράπεζα του κ. Μεράρ, όπου υπηρετεί ως ιδιαίτερος

γραμματέυς του τό Έρευθρόν Προσωπίον. Πανταί τέλος φίλοι μας: ο Προσίδων της Μήλου έμποροπάλληλος, ο Αυτόνομος έπί- σης, ο Άνδρεός Άνδρεός και ή Πλανομένη Ψυχή υπηρετα εις κλούσα σπία, ο Διογένης ο Σινωπέυς σιδηροργός,—μου διηγήθη μάλιστα μίαν πολύ ήρωϊαν ιστορίαν,—ο Μικρός Άθηναίος βαφεύς, κτλ. κτλ.

Τώρα είμεθα εις την έξοχήν. Τίνας είνε αυτό τό κτήμα; Και ο οδηγός μου άπαντά, ότι είνε του Μικρού Φαντασιοκόπου, ο όποιος

έπροστατεύη από ένα καλόν πλούσιον και έγινε γεωπόνος. Είς τό ίδιον κτήμα έργάζονται ως γεωργοί ο Άσπερόσις Ούραγός, ο Μουσαργ- γός και ο Χρυσός Αϊών.

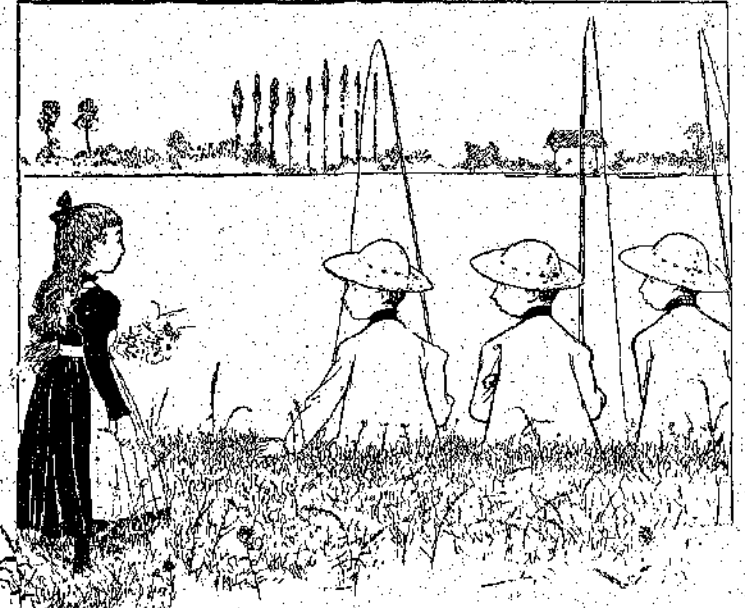
Είδαμεν τον Χρυσόν Αϊών. Είχεν επιστρέφη από τό σχολειον και ανέλαμβανε την έργασίαν του. Και ξερότα τί έκαμνε; Έβγάξε νερό από τό πηγάδι διά τό πό- τιμα.

— Αυτό έκαμνε, μάς ειπε, και ο Κλεάνθης, ο μαθητής του μεγάλου Ζήνωνος, ο έκονομασθείς δι' αυτό Φρεάντλης. Κ' εγώ τό ίδιο: την ημέραν πηγαίνω εις τό σχολειον τό βράδυ έργάζομαι εις τό κτήμα.

Και ο Πρίνιμ της Έπαλιόφου, τον όποιον συνητήσαμεν έδώ, κά- μνει τό ίδιο. Αυτός δεν μάς άμί- λησε καθόλου. Άλλ' έπειδή είνε και ζωγράφος, μάς έκαμεν εκ του

προχείρου και μάς έδωσε δύο εικόνας. Η μία παριστάνει τον έσω- τόν του την νύκτα ή άλλη παριστάνει τον ίδιον έαυτόν του, αλλά την ημέραν. Φρεάντλης σωστός!

Μπα, μπα! και τρίτος Φρεάντλης. Αυτός είνε ο Μάρτος της Έ- λευθερίας. Έργάζεται εις τό κηπάριον της γειτονικής εκκλησίας.

«Σας εύχομαι να γίνετε και άλιτες ανθρώ- πων...» (Σελ. 402)

Άλλά δεν κάμνει μόνον αυτό: είνε και διεκπεραιωτής (εις τό περιοδικόν του Έρευθροδέμμου) και γραφέυς και μαθητής. Απορή- σασμεν δλοι που τά προφθαίνε τόσα, άλλ' ο φίλος μας μάς ειπε:

— Κάποιε μυστηριώδης δύναμις με προσπατεύει και με βοηθεί!... Και ή δύναμις αυτή είνε ο Θεός.

Έκει, κοντά εις τό κτήμα του Μικρού Φαντασιοκόπου, κερνή

ένα μεγάλο ποτάμι. Δέν είδεύρω πώς το λένουν, αλλά φαίνεται ότι έχει φάρια πολλά. Είς τας όγθας του απαντώμεν τρεις φάριας με τ' αγκίστρια των να φερθούν: τον Μικρόν Δαιμαργον, τον Γεώργιον Μ. Σωτηριάδη και τον Μικρόν Στρογγυλομούρη, ο οποίος μās προσέφερε μίαν πέστροφαν και μās είπε:

— Έγινα έλιεύς, διότι και οι κορυφαίοι Απόστολοι ήσαν έλιεις. — Δουπόν οα; εύχομαι, τοίς είπεν η Άγάπη, να γίνετε μίαν ημέραν καθός εκείνοι και έλιεις ανθρώπων.

— Άμην! έπήντησεν ο Μικρός Δαιμαργος· αλλά προς το παρόν μās άρκοιεν η πέστροφες... Ξεούρατε τί ακριβά τās άγοράζει ο Μικρός Δαιμούτης;

Είχε βραδυόση, όταν έπιστρέψαμεν από την έξοχην εις την πόλιν. Άλλ' έκει μās έπερίμενε το ώραιότερον θέαμα. Είς μίαν γωνίαν της Πλατείας Φαίδωνος, είθεμεν από μακράν ένα ζωηρόν φώς άστυλίνης, και γύρω-γύρω ανθρώπους. Από τὰ μέρη της Πλατείας έτρεχαν προς το φώς, και ο όμιλος έγίνετο όλον έ μεγαλείτερος. Έπληθιάσαμεν και ήμεις, και είδαμεν ότι η έλιεις εκείνη δέν ήτο παρά έν υπαίθριον φιλικατζίδικο. Το κατάστημα άπετελείτο ά) από ένα κορίτσι—την Άγκυραν της Σωτηρίας, —β) από ένα μεγάλο κομμάτι, με λουρί περασμένον από τον ώμον της ρηθείσης Άγκυρας, μέσα εις το όποιον όπηρχαν βελόνες, φαλλίδια, κουδαρίστρος, δακτυλήθρες, κουμπιά και όλα του κόσμου τὰ φιλικά, και γ) από το λυχνάρι της άστυλίνης, καρφωμένον εις μίαν γωνίαν του ρηθέντος κομματιού.

Κορίτσι καλής οικογενείας, και να πουλή στο δρόμο φιλικά; Έλεγον όλοι, και όπου τρέξη-τρέξη.

Άλλά το περιεργότερον και το άστυλιότερον ήτο ο τρόπος με τον όποιον η πωλήτρια διαλαλούσε το έμπορεύμα της.

— Πάρτε, κύριοι, φράλο χαρτί—έλεγε, — ποδ δέν μελανώνεται, και μελάνι άν ρίξετε επάνω!—Όρίστε και κουμπιά ώραιότατα, ποδ δέν εγλώνονται ποτέ· και άν τυχόν θελήσετε να τὰ βγάλετε από το φόρεμά σας, θα είσθε αναγκασμένοι να κόψετε μαζί και το ύφασμα.—Πάρτε καλτσάκια στερεά, ποδ έχουν την ιδιότητα να μεγαλώνουν μαζί με τὰ ποδαράκια του μωρού.—κτλ. κτλ.

Οι άνθρωποι έγελοσαν και άγόραζαν—άγόραζαν και έγελοσαν... Και τὰ λεπτά έσφαιαν βροχή εις το κομμάτι της Άγκυρας της Σωτηρίας, η όποια εξακολούθησε την άργασίαν της ζωηρά και άκοιώραστη, χαράζουσα και γελαστή, εύτυχής εις πορφή να είπω, χωρίς ούτε αυτή να φαίνεται ένθουμουμένη την δυστυχίαν της, ούτε εις τούς άλλους διδούσα άφορμήν να την ένθουμήσων.

Συνεχάρημεν θερμότατα την Άγκυραν της Σωτηρίας δια την εύφραστάνην επινότητάς της, την διαβεβαιώσαμεν—όπως θα μās το είπε κ' εκείνη,— ότι εντός όλίγου θα ήτο εις θέαν ν' ανοίξη μαγαζί και να πλουτήση,—επεράσαμεν από το Ξενοδοχείον, έπήραμεν τὰ Φίλημα Σκιάς και την Μελανώπιδα, ποδ μās έπερίμεναν με το καπέλο εις το καφάλι, έξεκινήσαμεν όλοι μαζί, εφθάσαμεν εις τον γνωστόν λάφον, ελύσαμεν τον γαϊδαρον με το καλάμι—ο καιόμενος μās έπερίμενε υπομονητικώτατα, — εφορτώσαμεν τὰ φώνια μας, έπληρώσαμεν και άπεχωριστάσαμεν τον λαμπρόν οδηγόν μας, ο όποιος άπεφάσσε να μείνη κυνήγος, και... οδηγός,—τφ άναθέσαμεν να διεμνηθώση άκόμη μίαν φοράν τον θαυμαστόν μας και την άγάπην μας προς τούς κατοίκους της άκαρμυλλου εκείνης Πόλεως, και μετά παζοπορίαν μιάς ώρας περίπου—αυτήν την φοράν έρχοισαμπούθη και το υποζύγιον,—εφθάσαμεν εις το Μαραθον.

Ήτο πλέον νύκτα... Άμέσως επήραμεν τον Σιδηρόδρομον, και δρόμο δια τās Άθήνας.

Είς το βαγόνι—έννοείτε πολύ καλά πόσον ήμουν κουρασμένη;—άποκοιμήθηκα. Δέν είξεύρω πλέον τί είπαν και τί έκαμαν οι άλλοι. Και όταν τέλος το τραίνον έσταμάτησε, εξήπνησα... και εδρέθηκα εις το δωμάτιόν μου και εις το κρεβάτι μου.....

Μπα! πώς γίνεται; Δέν ήμουν μέσα στο βαγόνι; Δέν ήτο νύκτα; Πώς είναι τώρα ήμέρα; Και ποδ είναι οι άλλοι; Τι έγινε το Φίλημα Σκιάς και η Μελανώπις;...

Έθριακόμην εις πλήρη άγνοιαν και άπορίαν, όταν ήκουσα κτύπον εις την θύραν του δωματίου μου και την φωνήν της Κυρά-Μάρθας άπέξω:

— Κυρία Διάπλασις, είνε ώρα να σηκωθήτε... Σήμερα πρέπει να γράψετε την κρίσιν της Κυριακής!

— Ά! έκαμα κ' έντύπια το μέτωπόν μου. Ώστε όλα αυτά ήτο ΟΝΕΙΡΟΝ! Τώρα ένθουμούμαι: Έίχα δώσει εις τούς φίλους μου την ερώτησιν: «Άν οι γονείς σας ήσαν πτωχοί κ' έπρόκειτο να έργασθήτε δια να τούς βοηθήσητε, τι επάγγελμα θα έπροτιμάτε;» Ώδές όλην την ημέραν έδιάβαζα τās άπαντήσεις, το βράδυ έπεσα να κοιμηθώ με τās έντυπώσεις, και εις τον ύπνον μου είδα το άτελειωτον και παράξενον όνειρον ποδ οās διηγήθηκα!

Όνειρόν λοιπόν! Δηλαδή φέμμα. Τι χαρά! Ώστε πόλις Διάπλασις δέν διάρχει, ο πατέρας της Φίλης των Ζώων είνε άκόμη Ήγεμόν· οι άλλοι πατέρες ζούν, εργάζονται και εύτυχοι, και τὰ παιδιά των δέν είνε ήναγκασμένα να εργάζονται δια το φαμί, αλλά πηγαίνουν εις το Σχολείον, εξακολουθούν τὰ μαθήματά των, δια να γίνουν μίαν ημέραν όπως τὰ έπιθυμούν οι γονείς και η Διάπλασις. Δόξα σοι ο Θεός!

Σηκώνομαι—άληθινά αυτήν την φοράν,— και πηγαίνω εις το Γραφείον μου. Νά, επάνω-επάνω η άπάντησις της Ψυχής της Λέσβου, την όποιαν είχα λάβη και διαβάση τελευταίαν. Τι περίεργον! Και η Ψυχή της Λέσβου, λέγει, ως όνειρον το είδεν ότι έδυστύχησαν οι γονείς της και ήτο υποχρεωμένη να έργασθ αυτή δια να μη πεθάνουν της πείνας,—έπειτα εξήπνησε... Ποιός ξέρει τώρα μήπως η άπάντησις αυτή δέν εγείνει αιτία και του ίδιου μου όνείρου;

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγκυρα της Σωτηρίας [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυρία Σκαρφαλόστρα [18Ε].—Κόμησα της Κεφαλληνίας [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δροσόλουτος Νυξ [15Ε].—Άφρα [15Ε].—Δικηγόρος της Νεολαίας [10Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Από [5Ε] εις έκαστον: Προίκιον της Έπιτολόφου.—Μάρτυς της Έλευθέριας.—Άρμα της Νύκτος.—Πομπαιός Έρμής.—Υπερ Πατρίδος.—Βενιαμιν ο Λέσβιος.—Έλληνόποιος.—Φίλη των Ζώων.—Ίδεώδες.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (Από [3Ε] εις έκαστον): Άστρον Αιθρίας Νυκτός.—Μικρός Δαιμούτης.—Φίλημα Σκιάς.—Ρόδον της Άνατολής.—Μελανώπις.—Είρωνεία.—Άλώπηξ της Μυτιλήνης.—Αυρά του Πηλίου.—Διακριθείσα Άρσασκιάς.—Νεολαία της Χαλκιίδος.—Χρυσός Αιών.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (από [2Ε] εις έκαστον): Έσθ της Ελλάδος.—Δαπάνια.—Άρης.—Άμύμητος Γελοτοποιός.—Μικρός Λέσβιος.—Τώνης Βερβίκος.—Ψυχόν Άμάραντον.—Άειδέυς.—Ταίανης.—Θαλάσσιος Άήρ.—Μαύρη Κιών.—Μικρός Στρογγυλομούρης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (μ' έν [Ε] εις έκαστον): Όλοι όσοι αναφέρονται εις την κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Πώς φαντάζεσθε ότι θα είνε ο κόσμος μετά είκοσιν άκόμη αιώνας, δηλαδή περι το έτος 4000 μετά Χριστόν;

Δι άπαντήσεις δεκταί μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1906. Πρέπει να είνε γραμμένα εις χωριστόν φύλλον χαρτου, με την επιγραφήν «Άπάντησις εις την 21ην Κυριακήν της Διαπλάσεως», και εξαπάντος να μην υπερβαίνουν τās δύο σελιδας συνήθους έπιστολής. Δι έμτενέστερον θ' αποκλεισθούν.

Έλπίζω, ότι θα μοδ γράψετε πολύ όφρατα πράγματα.

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια.)

Είς την άρχην δέν έκαμαν θόρυβον. Άλλά, όταν απεσφραγίσθη και ήνοιχθη η φιάλη με το κρασί της Δεκελείας, η προσωρινή συστολή των και οι καλοί τρόποι των έλησημονήθησαν, και οι κακομαθημένοι γυμνασιόπαιδες εφάνησαν τί πραγματικώς ήσαν. Το έστιάτοριον έγινεν άναστατον με τὰ γέλια και τὰ άστεία των. Μερικοί από τούς τακτικούς θαμώνας τούς εκύτταζαν με άπορίαν, και άλλοι με συγκатаθατικά μειδιάματα εις τὰ χείλη. Τέλος, όταν παρετέθη η «ρωσσική φόρμισμένη σαλάτα», ο Κανάτης μετέδωσε την ήλαρότητα εις τὰ γειτονικά τραπέζια, διότι έσχημάθη να κάμη επίσημόν πρόποσιν ύπέρ του Πεντεπής:

— Άριστιδή Πέντεπής, είπεν, εσύ μās έφερες εδώ, ιδιχή σου ήτο η μεγάλη ιδέα! Προσπικα εις ύγειαν σου, και σου εύχομαι να πρως εις όλον τον βίον σου τέτοια τραπέζια και καλλίτερα άίμα! Φρόντισε μόνον να έχης πενήντα χιλιάδες εισόδημα τον χρόνον, και να μας καλής καθημερινώς κ' έμās!

Οι άλλοι έπευσήθησαν τον ρήτορα. Ο Σερμπέτης έβαλε μίαν τόσον δυνατήν άγριοφωνάραν «Ζήτω ο Πεντεπής!» ώστε ο Σφύρας ήναγκάσθη να τον ανακάλεση εις την τάξιν. Ο Άριστιδής από την χαράν του ήθελε να τραγουδήση, αλλά ο Σφύρας του έκλεισε με την παλάμην του το στόμα.

Ήλθαν τὰ γλυκίσματα, ήλθαν και τὰ φρούτα, και τέλος ήλθεν ο ύπηρετής με ένα πιάτο, εις το όποιον εύρίσκετο διπλωμένο ένα φύλλο χαρτί.

Αυτό ήτο το μόνον πιάτο, το όποιον ήλθε, χωρίς να λαβούν τον κόπον οι τέσσαρες κάλοφαγάδες μας να το διατάξουν.

Ο Σφύρας, ως ύπουργός των Οικονομικών, εξεδίπλωσε το χαρτί, έρριψεν εις αυτό έν βλέμμα, και έγινε καταχίτρινος. Έγνώρισεν όμως από λογαριασμούς αυτού του είδους και δι' αυτό εκύτταξεν άμέσως το άθροισμα· αυτό δέ ακριβώς το άθροισμα τον έκαμε να ωχριάσθ. Άλλά δέν τὰ έχασεν:

— Φέρε μας, είπε, τέσσερες καφέδες βαρείς-γλυκούς.

Τούς διέταξε δια να κερδίση καιρόν. Κατόπιν έτεινε προς τον Άριστιδήν τον λογαριασμόν χωρίς να προσφέρη λέξιν. Και ίδού τι έγραψεν οτός:

Table with 2 columns: Item and Price. Items include Φύλλα μπαρμπουνιών, σάλτσες, Γαλλόπουλα, Παστίτσια, Σαλάτες, Τυριά, Φρούτα, Φιάλη Δεκελείας.

Διά να πληρώσουν τον τεράστιον αυ-

τον λογαριασμόν δέν είχε το κνήον ταμείον των παρά 27 μόνον δραχμάς, σχεδόν τὰ μισά,—διότι έπρεπε να δώσουν και γενναίον φιλοδώρημα εις τον ύπηρετήν. Χωρίς τās παραλόγους απαιτήσεις του Σερμπέτη, τὰ 27 φράγκα θα εφθάναν όπωσδήποτε, διότι, ως είνε γνωστόν εις τούς γνωρίζοντας από Στοιχειώδη Αριθμητικήν, αι μισές μερίδες στοιχίζουν το ήμισυ περίπου από τās ολοκλήρους, όχι άκριβώς το ήμισυ. Οι ξενοδόχοι, ξεύρατε, κάμουν τούς ύπολογισμούς των πάντοτε με την Ύψηλότεράν Αριθμητικήν και όχι με την Στοιχειώδη...

Όταν ο Κανάτης και ο Σερμπέτης έλάβαν και αυτοί γνώσιν του φοβερού εγγράφου, άκυριεύθησαν όμοίως προς στιγμήν από άνέλεπαστον άγωνίαν.

— Παιδιά! είπε με σιγαπήν φωνήν ο Άριστιδής, άλλο μέσον δέν ύπάρχει: να πο σκάσωμε!

— Δρόμο!—επένευσεν ο Σερμπέτης.

Ο Σφύρας έκαμεν ένα μορφασμόν, και εκύτταξε γύρω του. Ο ήλιος αυτός τρόπος της πληρωμής του συμποσίου δέν ήτο διόλου της άρεσκείας του, διότι ήτο άντελώς πρόστυχος...

Η θύρα ήτο δίπλα εις το τραπέζι των. Οι πελάται μέσα εις το ξενοδοχείον ήσαν όλιγοι· άλλος έπιανε τον καφέν του, και άλλος εκάπνιζε διαβάτων την έσημερίδα του. Ύπηρετής κανείς δέν εφάνετο· η ώρα ήτο πολύ περασμένη, 2 και κάτι, και φαίνεται ότι το ύπηρετικόν προσωπίκον είχεν άποσυρθη εις την κουζίαν δι'ανα γευματίση και αυτό.

Και αυτός άκόμη ο ύπηρετής του τραπέζιου των, ο κομίστας των έπερίμενων... (Σελ 404)

είχε μεταβή εις την κουζίαν δια να φέρη τούς καφέδες των...

Δέν έπρεπε να χάσουν την εύκαιρίαν. Ο Σφύρας άξεχρέμασε τὰ τέσσαρα καπέλλα, τὰ έμοίρασε και είπε σιγαλά.

— Έτοίμασθήτε! άμα φορέσω το ήμιψηλό μου, δρόμο όλοι μας! Ο κανόνας όπου τον βγάλη η άρη, και ύ-

στερα συνάντησις εις την στέρναν του Ζαπτείου!

Δέν είχε προσάσθ να προσφέρη αυτās τās λέξεις, όταν ο ύπηρετής άναφανίσθη με ένα δισκον, όπου εύρίσκοντο οι τέσσαρες καφέδες, οι ποδ όλίγου άπρονοήτως παράγγελλόντες.

Κρύος ιδρώς έπιασε τον Σφύραν με νευρικόν κίνημα εφόρεσε το καπέλλο του.

Ο Σερμπέτης ήτο κιόλας εις την θύραν· ο Κανάτης ήρχετο δευτέρως...

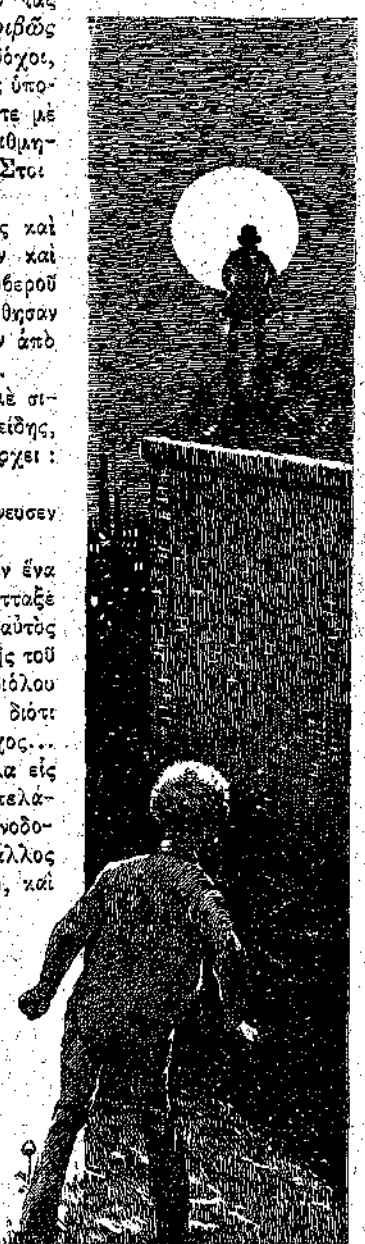
Ο ένας έσκούνησε τον άλλον, ποίος να πρωτοφύγη· αλλά μετ' όλίγον ο Άριστιδής εκατραχύλησε προς την όδον Φιλελλήγων και έξηφανίσθη εις τας στένας της Πλάκας δια της όδοσ Έσνοφώντος· ο Κανάτης επράνθη κατά την πλατείαν του Συντάγματος και άνεμιχθη με μίαν συναθροισιν παιδιών και μεγάλων, η όποια είχε σχηματισθη εξ αιτίας ενός έκλογκου τσακώματος· ο Σερμπέτης έδωσε μιά κ' επήδησεν εις τον κήπον των Μουσών, κ' εχάλη μέσα στα δένδρα, ενώ ο Σφύρας, πάντοτε άξιοπροετής, άγεκατεύθη με τούς ήσυχούς περιπατητάς, και, προχωρήσας με τακτικόν βήμα έως εις την δένδρουστοιχίαν, επήδησεν εις το διερχόμενον εκείνην την στιγμήν τραίνο του τροχιοδρόμου, δια να καταβή μετ' όλίγον εις την Παργαρέτταν...

Ο κύρ-Γιώργης, ο ψαρμακλής ύπηρετής του έστιατορίου, είχεν ιδή εις τον βίον του πολλά πράγματα παράξενα. Φαίνεται όμως ότι ποτέ δέν είχεν ιδή να του σκάζουν κανόνα με τόσην τέχνην και γοργότητα, διότι από την έκπληξίν του ήνοιξε τὰ φλυτζάνια και τὰ πιατάκια χέρια του. Ο διακος, τὰ φλυτζάνια και τὰ πιατάκια είχον σπασθ...

— Και όμως έμοιζαν παιδια οικογενειών, με άνατροφήν, τὰ παληόπαιδα!

— Έλεγε.

Αργότερα θα ιδώμεν πώς και διατι μετέβαλε πάλιν γνώμην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Όπου γίνεται λόγος περί ελέγχου και μετανόας.

Ο Άριστειδης Πεντεπής, χάρις εις τα μακρά του σκέλη, και χάρις ιδίως εις τον δρόμον που είχε πάρη, έφθασε πρώτος εις τον τόπον της συνεντεύξεως. Έβηλθεν από την συνοικίαν της Πλάκας δια της οδοῦ Κυδαθηναίων, επέρασε από την Άγγλικήν Έκκλησίαν και εισέδυσεν εις τα πυκνούτα δρομάκια του Ζαπτείου. Έβαθας λαχανιασμένος κοντά εις την στέφαν, και έκαθισε να ξεκουρασθή εις ένα πάγκον. Και τότε, παρεδόθη εις τας σκέψεις του.

Αί σκέψεις του ήσαν έκτάκτως πένθιμοι και μελαγχολικοί. Πρό όλίγου μόλις, όταν έπρότεινε εις τους συμμαθητάς του να τὸ σπασούν, χωρίς να πληρώσουν τον άπαισιον εκείνον λογαριασμόν του ξενοδόχου, είχε σκεπθῆ ότι αυτό θα ήτο πρώτης τάξεως φάρσα, αλλά δεν είχε σταθμίση τας συνεπείας της. Τώρα έδωλεπε τὰ πράγματα διαφορετικά, και, μολονότι δεν είχε οὔτε ιδεάν περί Παιχνυτοῦ Δικαίου, συνισθάνετο όμως ότι είχε διαπράξη κλοπήν, δηλαδή μίαν από εκείνας τας πράξεις, δια την οποίαν οί άστυφύλακες σ' άρπάζουν από τον γυακά και σέ οδηγούν εις την φυλακήν. Η ιδέα αυτή τον έκαμνε να τρέμη και η άπουσία των πρώων φίλων του να τουστουρήξη. — Μήπως και τούς είχαν πιάσει;...

Έμεινε εκεί ώρες, περιμένων εις μάτην. Ήρχε δούση ο ήλιος. Ο καιρός καιρός είχε μεταβληθῆ, και έκαμνε άρκετή ψύχρα και ύγρασία. Οί περιπατηταί ήσαν πολύ άραιοι, από τὸ μέρος μάλιστα εκείνο δεν έπερνούσε κανένας. Έξαφνα ο Άριστειδης βλέπει να έρχεται προς τὸ μέρος του, με γοργά βήματα, ένας εύζωνος με κομψή φουστανέλλαν και με άρειμάνιον ύφος. Από τον φόβον του ο κανονέρης μας, δεν έπρόφθασε να τον αναγνωρίση, να ιδῆ ότι ο σοβερὸς εκείνος εύζωνος δεν έπήγαινε να τον συλλάβη, ότι δεν ήτο κανείς άλλος παρά ο άγιακος φύλαξ του Ζαπτείου, ο φίλος των μικρών παιδιών και των μεγάλων κυριών και κυριών, — ο κοσμοακουσμένος Μερακλής.

Τόσον όρμητική ήτο η φωνή του Άριστειδῆ Πεντεπῆ, ώστε ο αγαθὸς Μερακλής εστάθη με άπορίαν και έστρεψε τὸ μoustάκι του;

— Μωρ' καλάβωσ' αυτό του 'πιδί και 'πδᾶ έτσι; — ειπε.

Και εξηκολούθησε τον γυρόν του εις τον κήπον.

Ο Άριστειδης εστάθη να πάρη την άναπνοήν του πέραν από την Πύλην του Άδριανού. Από εκεί διέκριναν εις άρκετήν απόστασιν τὰ κομβία μιᾶς στολής, που έφυλάτταν εις τὸ φῶς ενός φανοῦ, ο

ὁποῖος πρό όλίγου μόλις εΐχεν άνασθῆ. «Εἶνε άστυφύλαξ κ' έρχεται να με πιάση!» — έκέκρηθ ο δυστυχῆς Άριστειδης, κ' έτρεξε να χωθῆ εις τους στενοὺς δρόμους, προς τὸ μνημαῖον του Λυσικράτους. Μετ' όλίγον εύρέθη χωρίς να γνωρίζη και αὐτὸς πῶς, έξω, εις τον δρόμον της Άκροπόλεως κοντά εις τὸ θέατρον του Διονύσου. Έφαντάζετο ότι τον έκυνηγούσαν άστυφύλοκες από πίσω, άνόμιζεν ότι άκουε βαρεὰ βήματα και την κλαγγήν των ξιστολογγῶν και προστάγματα τρομακτικώτατα:

— Έπάνω του! πιάστε τον!... στον τόπα!

Ο Άριστειδης Πεντεπῆς ειχε περᾶ στα πόδια του. Μετ' όλίγον εύρέθη εις τον κώλον γυρόν μεταξύ της Άκροπό-

λεως και του μνημαῖου του Φιλοπάππου. Έκει, εις τὸ ύφος ενός άναχώματος, μία σκιά τον έπεριμενεν ακίνητος και απείλητική.

Ήτον ένας ρωμαντικός κύριος, ο ὁποῖος απέλαμβανεν από εκεί τὸ θέαμα της άνατελλούσης παρσελήνου...

Ο Άριστειδης άνόμισεν ότι έδωλεπε την Θεϊαν Δίκην προσωποποιημένην. Έιπεσε τρομαγμένος εις ένα σωρόν από χαλίμια, και τον έπιασαν... όχι άστυφύλακες, αλλά θῆνοι και κοπετοί.

Τὸ ώραῖον πρόγευμα με την θαυμασίαν ρωσσικήν σαλάταν και την θαυμασιώτεραν πρόποσιν του Κανάτη, του έδωχε παραπολύ ξυνό...

(Έπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΥΔΙ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΥΔΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΓ'

Καθὸς σᾶς εἶπα, ο Πρωθυπουργὸς στην αρχὴ ήταν πολὺ ανήσυχος, μὴν ήξεύροντας πῶς θα έπερνε τὸ πρᾶγμα ο Βασιλεύς.

Εὐτυχῶς όμως, ο Κουκουμπιμπῆς, αφού έξεμπερδεψε με τούς δύο λευκοὺς, έγύρισε προς τον μαῦρον και του εἶπε:

— Έννοῶ, καλέ μου και άξιε Μπαμπούλα, ότι σὺ τὰ έκατάφερες όλα αυτά. Εἶμαι κατενθουσιασμένος με τον Έλεφαντά σου, και δια να σου τὸ άποδείξω, σοῦ άπονέμω τὴν Μεγάλαν Γαινίαν της Κυανῆς Λεοπαρδάλεως, και σοῦ δίδω γιά γυναίκα τὴν αγαπητὴν μου θυγατέρα Μπεμπεκερῆ.

Και με τὸ ένα χέρι ο Κουκουμπιμπῆς επέρασε στο λαϊκὸ του Μπαμπούλα τὸ ανώτατο παράσημο, και με τὸ άλλο χέρι του έπρόσφερε δλόκλήρη τὴν χαριτόδωρτη κόρη του, — ξυπόλυτη, με μπουᾶ και με καπέλο, αγοράσμένο στο Παρισι φρ. 4,80. Η τιμὴ του ήταν γραμμένη σ' ένα καρτονάκι, καρφωμένο μαζί με τὰ πτερὰ, η δὲ Βασιλοπούλα τὸ εἶχε άφιση γιά στολίδι!

(Έπεται τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' (Συνέχεια)

Η Γρατσιέλλα ήρχισεν ο τόνος της φωνῆς τη, άριστα χρωματισμένος, άντήχησε βαρῶς:

Σε βαθειά νύχτα δόλωμαυρη, νύχτα γεμάτη φοίικη...

Και η Γρατσιέλλα, η ασιγγανοπούλα με τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια, με τὰ μακρὰ σγουρόμαλλα, έκύτταζε προς την «δόλωμαυρη νύχτα» του θεάτρον... Το πρόσωπόν της έλαβε τότε έκφρασιν φρικῆς, τὰ μάτια της έμεγάλωσαν άκόμη περισσότερο, η φωνή της έγινε θερμότερα και μουσικώτερα, τὰ μέλη της ήρχισαν να τρέμουν, έκεσθήθη με τον ίδιον φόβον της, και τὸ όρμα του όνείρου που είδεν η Γροθολία της έδωκε τόσην συγκίνησιν και ταραχήν, σαν γό το έδωλεπεν αληθινά.

— Έξοχα!... εφώναξεν ο διευθυντής από τὸ καθισμά του. Ποῖος λοιπόν σᾶς εἰδίδαξε να απαγγέλετε έτσι τούς στίχους;...

— Κανείς, κύριε.

— Κανείς;... λοιπόν, έχετε εξασκηθῆ μόνη σας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Έκάματε καλά λοιπόν ν' άκούτε «τον καθήγητήν σας»!

Και τὸ ύφος του διευθυντοῦ ήτο τόσο γελαστό, τόσο ευχαριστημένον, σαν να του εἶχε πέση κομμάκι καλή τύχη από τον οὐρανόν.

— Πῶς εἶπὸν! ειπε, κ' εσκήθη από τὸ καθισμά του ὅα κάμωμεν τας συμφωνίας μας.

— Κύριε, ειπεν η Γρατσιέλλα, ὅα έχετε τὴν καλωσύνην προήτερα ν' άκούσετε και τὴν συντροφισσά μου;

— Α! ναι, παρ' όλίγον να τὸ λησμονήσω... Πῶς όχι; Έννοεῖται, θέλω να τὴν άκούσω.

Και εξαγκάθησε γελαστός, ένθαρρυντικώτατος.

Η Ρίτα ήρχισε ν' απαγγέλη με ευθυμίαν, οίστρον και θάρρος απερίγραπτον, ένα κωμικόν μονόλογον.

— Θαυμάσια! εφώναξεν ο διευθυντής, πριν άκόμη τελειώση η μικρούλα, και έπειτα, αποτεινόμενος προς τας δύο: — Ξεύρετε, ειπεν, ότι κάμνετε λαμπρὸν ζευγάρι; Σαν να σᾶς έπιασαν έπιτηδες δια τὸ προσεχές έργον μου... τὸ έργον του προστάτου σας, δηλαδή... Τώρα έννοῶ τον ένθουσιασμόν του!...

Ο διευθυντής και αἱ δύο μικραὶ ήθοποιοὶ άνέβησαν εις τὸ γραφεῖον.

— Δὲν έχετε κανένα; τας ήρώτησε, κανένα συγγενῆ δια να συμφωνήσω μαζί του;

— Μάλιστα, κύριε, απήνησεν η Γρατσιέλλα εἶνε ο γέρος παπούς μου, εις τὸ θυρωρῶν κάτω...

— Να τον φωνάζετε άμέσως, κόρη μου...

— Μά, εἶνε και ο Πετρογιάννης, κύριε, ειπεν η Μαργαρώ. Τὸν άφινετε νάρθη κι' αὐτὸς επάνω;

— Ας έλθῃ και ο Πετρογιάννης, ειπε μειδιῶν ο διευθυντής.

Ανέβησαν οί δύο άνδρες. Αμα τους είδεν ο διευθυντής, έκέκρηθ ότι ήδύνατο να τούς χρησιμοποίηση, και αὐτούς τον μεν Γέρον εις τον κομπάρσον, τον δε Πετρογιάννην εις τον χορόν των παιδιών. Εύράθη μάλιστα ότι ο Πετρογιάννης ειχε καλήν φωνήν και ότι έγνώριζεν άρκετά από φωνητικήν μουσικήν ήτο μάλιστα άλλοτε πρώτο ψαλτάκι εις τὴν εκκλησίαν του Δουβρινου.

— Λοιπόν, σᾶς πρόσλαβάνω όλους εις τὸ θέατρον. Και τώρα — έπρόσθεσεν αποτεινόμενος προς τον Γέρον — πῶς θέλετε να κανονίσωμεν τὴν άμοιβήν σας;

— Αν θέλετε, κύριε Διευθυντά, συνεννοήθητε δι' αυτό το ζήτημα με τὸν κύριον κόμητα Κ. Αὐτός γνωρίζει καλλίτερα παρα ήμεῖς.

— Σύμφωνός να περάσετε μετα τρεῖς ήμέρας να πάρετε τους ρόλους σας.

Και ο διευθυντής εσκήθη δια να προκέμη τὸν θίασον.

Τὴν στιγμήν παῦ έπήγαινε να κλείση τὴν θύραν, ειπε με πολὺ καταδεκτικόν τρόπον, προς τὴν Γρατσιέλλαν:

— Αμα ξανρθήτε, ν' αναβῆτε και εὐθειαν εἰδῶ, και έκτός τούτου, αν έχετε κανένα καπέλλο, φορέσατέ το, αν δὲν έχετε...

— Θα έχη, και πρώτης τάξεως καπέλλο, κύριε Διευθυντά! διέκοψεν η Μαργαρώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

Η ΜΑΡΓΑΡΩ ΦΑΓΑΡΕΙ

— Πετρογιάννη!...

— Μαργαρώ!...

— Τί εἶνε ο παραδείσιος, ξέρεις;

— Διὰ τὸς τὸ στην Κατήχησίν σου, Μαργαρώ, και άφῆσέ με να μάθω τὸ τραγούδι μου γιά τὴν παρᾶστασι...

— Λοιπόν, να σοῦ πῶ εἶγὼ τί εἶνε ο παραδείσιος. Εἶνε ένα σπιτάκι με τέσσαρας τροχούς και τέσσαρας ανθρώπους,

ὁπου ο καθένας εἶνε εὐτυχῆς σαν βασιλέας και η καθέμια σαν βασίλισσα.

— Έννοεῖς τὸν έπίγειον, παραδείσιον, Μαργαρώ; Έπρεπε να τὸ πῆς από τὴν αρχή. Αλήθεια, εἶμαστέ στην παράδεισο.

— Εἶδες;... ο Διευθυντής μας εἶνε ευχαριστημένος, ο προστάτης μας ένθουσιασμένος, οί ρόλοι μας έξοχοι... Έχομεν ένα ακροατήριον... να πηδᾶ κανείς στην όρχήστρα, και να τὸ όρχήξῃ στα φίλια...

— Αν δὲν ήταν τόσος κόσμος, διέκοψεν ο Πετρογιάννης.

— Κερδίζομε χρήματα...

— Καλοτρόμα...

— Καλολομώμαστα...

— Και καλοφλουαρέτς! διέκοψε μία

«Σε βαθειά νύχτα δόλωμαυρη...» (Σελ. 405, στ. α')

δυνατὴ φωνή, η ὁποία ήρχετο άπ' έξω. Τὰ δύο παιδικία έμειναν μάρμαρο, χωρίς να τολμήσουν ν' απαντήσουν. Εἶχαν αναγνωρίση τὴν φωνήν του κομητός.

— Μᾶς εἶχατε ακούσῃ λοιπόν; ειπεν η Ρίτα κατεντροπισιασμένη.

— Φυσικά' ὅμα εἶνε χαρούμενη η Ρίτα, βγαίνει στα κεραμίδια και τὸ τραγουδεῖ. Και τὰ κεραμίδια του τροχόσπιτου δὲν άπέχουν πολὺ από τον δρόμον.

Ποῦ εἶνε όμως η Γρατσιέλλα;

— Να τὴν, ποῦ έρχεται.

— Και ο Γέρος;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν του, κύριε.

— Πήγαινε λοιπόν να τον φωνάξῃς.

Ο κομῆς έμεινε μόνος με τον μικρόν, ένῶ η Ρίτα έπήγαινε να φωνάξῃ τὸν

Γέρον. —Το μόνο κακό, είπε τότε ο Πετρογιάννης με χαμηλήν φωνήν προς τόν κόμητα, είναι οι συναδελφισμοί...

— Α! και διατί; — Πρώτα-πρώτα, μως περιπαίζουν, ιδίως τόν Γέρο. Και έπειτα, θαρρείς πως τα έχουν μαζί μας.

— Από τώρα κι έδω! είπεν ο κόμης καθ' εαυτόν.

— Σου έφερόθηκαν άσχημα; είπεν η Μαργαρώ, η όποια επέστρεφε με τόν Γέρον.

— Α! τί να γίνη!.....

— Έτσι συμβαίνει εις τό θέατρον, βλέπετε, φίλοι μου, είπεν ο κόμης. Η έπιτυγχάνει κανείς, και τότε προκαλεί τήν ζηλοσυριαν των ανθρώπων που υποσελλίζει, η μένει εις τήν αφάνειαν, και τότε υποφέρει πολύ.

— Και έπειτα, κύριε κόμη, είπεν ο Γέρος, με τόγον μισογλαστόν προς τό παρόν, τά πράγματα πηγαίνουν θαυμάσια, αλλά κατόπιν;... Άμα τελειώσουν αι παραστάσεις του έργου σας, που θα πάμε να εύρωμεν εργασία;

— Δι' αυτό ακριβώς έρχομαι να συνομιλήσω μαζί σας, φίλοι μου. Έντός όλίγου θα περάσωμεν τήν εκατοστήν παραστάσιν του έργου μου. Και τότε θα έλθη ή σειρά άλλου, και, πρέπει να το όρολογήσω, τά έργα όπου παίζουν παιδακία είναι πολύ σπανία.

— Θα κάμωμεν δ,τι μας συμβουλευσατε, κύριε, είπεν η Γρατσιέλλα με πεποίθησιν.

— Αυτό ήθελα να μάθω...

— Ω! βεβαίωτατα, έπρόσθεσεν ο Πετρογιάννης.

— Και σύ, Ρίτα; είπεν η κόμης, διότι ανέγνωσεν εις τό πρόσωπον της μικρούλης μίαν άδριστην άνησυχίαν.

— Έγώ, κύριε κόμη, θα σας υπακούω πάντοτε· είναι όμως δύο πράγματα που μ' άρέσουν πολύ.

— Τι πράγματα;

— Νά κάμνω, δ,τι μ' άρέσει και να λέγω δ,τι έχω στον νου μου. Αλλά, κύριε κόμη, θα κάμω δ,τι αποφασίσετε εσείς.

— Δοιπόν, είμεθα όλοι σύμφωνοι.

— Αφήσατέ με τώρα να φροντίσω δια τήν τύχην όλων σας. Και θα επανέλθω να σας είπω τό αποτέλεσμα.

Ο κόμης έκαμε νεύμα εις τόν Γέρον ότι ήθελε να τω όμιλήσῃ ιδιαίτέρως. Και άντήλλαξαν τότε οι δύο μερικώς σκέψεις περι του μέλλοντος.

— Όσον καιρόν παριστάνετο τό έργον του κόμητος Κ., τά παιδακία έμεναν εις τό άκατημένο των τροχόσκιον.

Έπερνούσαν εκεί όλην τήν ημέραν. Το βράδυ έπήγαιναν με αυτό εις τήν πόλιν, και τό άρνούν εις έν άμαξοστάσιον, κοντα εις τό θέατρον· έβαλαν τόν «Πάσι-Καλά» εις τόν σταύλον, και, άμα έτελείονεν ή

παραστάσις, έρευγαν όλοι μαζί, πάλιν προς τά έξωτερικά βουλεβάρτα, όπου είχαν τήν άδειαν να μένουν δι' αρκετόν χρονικό διάστημα...

— Πώς επιστρέφεται τό βράδυ εις τό άρχοντικό σας; ήρώτησε μίαν φοράν τήν Ρίταν ένας ήθοποιός. Πηγαίνατε με αυτοκίνητο, με τό τραίμ η με τόν ποδαρόδρομο;

— Μπα! επιστρέφομε με τό άμάξι... είπεν η Μαργαρώ με φυσικώτατον τόνον.

— Με άμάξι; ειδες εκεί!

— Βεβαίωτατα· αφού έχομε δικό μας, γιατί να μην πάμε;

— Έχετε άμάξι, εσείς;

— Έννοείται, και άλογο δικό μας.

— Έλα, φευρίτσα! είπεν ο ήθοποιός.

— Έγώ, κύριε, δεν λέγω ψέμματα!

— Θα λείψις δηλαδή να με κάμης να πιστεύσω ότι έχετε άμάξι και άλογο εσείς!

— Άλογο, όχι· άλογο όμως, να! και ή απόδειξις είναι ότι τό άλόγο μας τό λένε «Πάσι-Καλά».

— Πάσι-καλά!... Α! πάσι καλά τότε, αν είναι αλήθεια...

— Αν είναι αλήθεια;...τό άμάξι μας μάλιστα...

— Έχει τέσσαρας τροχούς, βάζω στατήγημα! επανέλαβεν ο άλλος με ειρωνικόν τόνον.

— Έννοείται, τέσσαρας τροχούς· και ακόμα είναι τό άμάξι μας τροχός...

Η Μαργαρώ έδάρχασε τά χείλη της.

— Είναι τροχός;...έννας τροχός; λοιπόν είναι χειράμαξο με έναν τροχό τό άμάξι σας;...ώραία ψευτιά!

Και ήρχισε να γελά εις βάρος της Μαργαρώς.

(Έβεται τό τέλος) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ [Κατά τό γαλλικόν της Κας Α. Λαρούς.]

Β' ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ

[Ο κατωτέρω διάλογος διαμείβεται μεταξύ ενός μικρού Μετόχου και του μεγαλύτερου αδελφού του, πέντε ημέρας άφ' ης τά ίδια αυτά πρόσωπα συνδέχθησαν δικως είδομεν εις τό προηγούμενον φύλλον.]

Ο Μετόχος: — Καλησπέρα, Νίκο.

Ο Αδελφός: — Καλώς τον! Λοιπόν, τί νέα απέξω;

Ο Μετόχος: — Λαμπρά! έξαισια!... Αυτή τη στιγμή διαθέτω και τό 4ον κουπόνι της Μετοχής μου. Πάσι, ξέρεις, έτελείωσε κι' αυτή ή υπόθεσις και αρχίζει... καινούρια.

Ο Αδελφός: — Πώς, έτσι γρήγορα; Μα εσύ είσαι τρωματός... Εύχέ σου. Όποτε ο Άνδρέας, ο Κίμων, ο Κώστας...

Ο Μετόχος (διακόπτιων): — Ο Κώστας όχι...δεν έπρόφθασε. Αφσεί τον τόν κουτό! Ένώμιζε πως θα του φάνα

τά λεπτά του...πως θα τόν κλέψουν... έφραζέτο πως αν δεν μπορέση να πωλήσῃ τό κουπόνι του, θα τόν βάλουν στην φυλακή...και πάντα είχε τήν ύποψία πως πρόκειται περί καταγεργιάς.

Φαντάσου!... Τέλος πάντων, ως που να πεισθῃ, να τό καλοσυλλογισθῃ και να τό αποφασίσῃ, πέρνει μυρωδιά ο Μιχάλης. αγοράζει άμέσως τό κουτόνι, και...ο Κώστας μένει στα κρόα του λουτρού...

Ο Αδελφός: — Α, ώστε τώρα θέλει;

Ο Μετόχος: — Ναι, τώρα θέλει...μα δεν θέλω εγώ. Ένα κουπόνι μου μένει, αλλά μου χρειάζεται για τόν εαυτό μου.

Ο Αδελφός: — Τι θα τό κάμης;

Ο Μετόχος: — Θα τό αγοράσω.

Ο Αδελφός: — Τι ιδέα!

Ο Μετόχος: — Σου άρέσει; Άγοράζω τό 4ον κουπόνι της Μετοχής μου—

Απόκόμμα πωληθέν υπό του Νίκου προς τόν Νίκο...πώς; δεν μπορώ τάχα;

Ο Αδελφός: — Γιατί όχι; Θα βγάλῃς τά έξηγαπέντε λεπτά από τή μια σου τσέπη και θα τά βάλῃς στην άλλη.

Ο Μετόχος: — Ακριβώς! Θα βγάλω ακόμη και δρ. 2,50, θα τάς στείλω στη Διάπλασι ν' αγοράσω μία δεύτερη Μετοχή για τόν εαυτό μου, —θα παραγγείλω συγχρόνως 10 δραχμῶν πράγματα, για τά τέσσαρα κουπόνια της πρώτης Μετοχής που επώλησα, —θα τά πωλήσω τέσσαρα κουπόνια της δεύτερας μου Μετοχής, — θα πιάσω τάς δρ. 2,50, που έδωσα (και μία δεκάρα παραπάνω) και θα έχω πάλι τό δικαίωμα να ζητήσω από τή Διάπλασι άλλων 10 δραχμῶν πράγματα. Δεν τό σκέφθηκα καλά;

Ο Αδελφός: — Περιήρημα... Βλέπω ότι έγλυκάθηκας...Τό ζήτημα όμως τώρα είναι: θα μπορέσης να βρῃς άλλους τέσσαρας αγοραστές;

Ο Μετόχος: — Ω, εύκολώτατον!...Αφού σου λέγω με παρακαλούν! Και βέβαια· άμα καταλάβῃ κανείς τί αποκτά μ' ένα κουπόνι, — και εις αυτό πια αναπτύσσω όλη μου τήν εύγλωττία— πρέπει να είναι όλως-διόλου κουτός, για να μη μου δώση τρέχωντας τά 65 λεπτά και να τό αγοράσῃ.

Ο Αδελφός: — Η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν και κουτοί...σαν τόν Κώστα.

Ο Μετόχος: — Εύτυχώς όμως, δια τούς Μετόχους, οι έξυπνοί είναι περισσότεροι. Ένα πράγμα μόνον με φοβίζει...

Ο Αδελφός: — Νάκούσωμε, τί;

Ο Μετόχος: — Νά, μήπως μάθουν τά παιδια και αγοράζουν από τή Διάπλασι Μετοχάς απ' εύθείας, στέλνοντας δρ. 2,50, χωρίς δηλαδή ναγοράζουν πρώτα κουπόνι.

Ο Αδελφός (γελών): — Καλέ τί λές; Τρελλάθηκας; Είναι δυνατόν αυτό; Η Διάπλασι, λές, να πωλήσῃ Μετοχήν, χωρίς ο αγοραστής να είναι κάτοχος

κουπονιού!! (Σοβαρώς:) Κάποτε τίποτε η Διάπλασις εναντίον των Κανονισμών της; Και την υποφέρει αυτό το εφρατάσθη; Διότι τι αξίαν θα είχαν τα κουπόνια, αν ήσπέρουσε ν' αποκτήσῃ κανείς Μετοχήν, χωρίς ν' αγοράσῃ πρώτα κουπόνι; Και έπειτα τι αξίαν θα είχαν αυτά αι Μετοχαι αν δεν είχαν αξίαν τα κουπόνια των; Και ποίος θα τάς αγοράζῃ; Σκέψου και θα ιδῃς μόνος σου ότι αυτό που είπας είναι παραλογισμός.

Ο Μετόχος: — Έχμεις δικη... ήσυχασα...

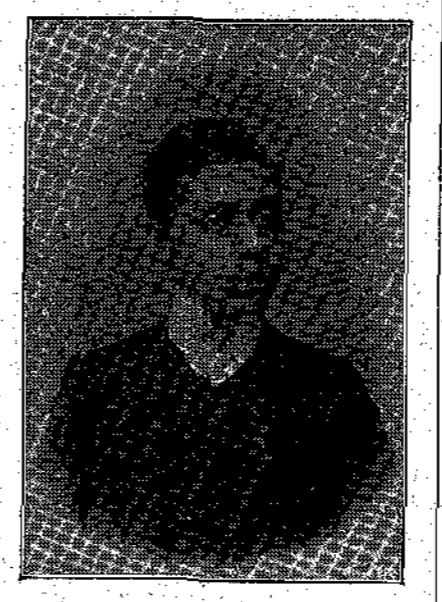
Ο Αδελφός: — Λοιπόν, καθώς ήπαμε! Κιλήν επιτυχίαν και εις τήν δεύτεραν Μετοχήν.

Ο Μετόχος: — Ευχαριστώ... Τώρα άφσεί με, γιατί θα γράψω στη Διάπλασι. Θα της στείλω τό 4ον κουπόνι μου με δρ. 2,50 για τή νέα Μετοχή. Και δια τάς 10 δραχμάς που μου χρειαστεί από τήν πρώτη, θα της ζητήσω: Μικρά Μυστικά, Χάρτιν των Λύσεων, ένα Σημα... και τί άλλο; Α! και τρεῖς Τόμους της δραχμῆς. Και τί έξώδευσα δι' όλ' αυτά; Τι-πο-τε!... Απεγαντίας, εισέπραξε και δρ. 1,95 από τά τρία κουπόνια. Α, μα Διάπλασις μου, σ' εύχαριστώ!

Ο μικρός Μετόχος έκαμεν δ,τι είπε. Έννοείται ότι και άλλοι διάλογοι θα διαμειφθούν με τόν μεγαλύτερον αδελφόν. Αλλ' αυτοίς εις περιτόν να σας τούς άναγομώσω. Εμάθατε πλέον οσα χρειάζονται, — ίσως και περισσώτερα.]

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΟΡΓΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΣ Α' Βραβείον Μικρού Διαγωνισμού Μεταφρασώς εκ του Άγγλικού. [Ιδε Διάπλασις ε.ε. φυλ. 41, σελ. 322]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΤΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΧΟΥΣ

Φαντάζεσθε σεις, όσοι ελάβατε ήδη ή θα λάβατε άργότερα τήν Μετοχήν της «Διαπλάσεως» δωρεάν, — οι πρώτοι 1000 έννοώ, — ότι είναι ή σπουδαιότερα καινοτομία άφ' όσας έκαμα ως τώρα; ότι δια τής Μετοχής εμπορεί εύκολώτατα να έγγραφούν εις τήν «Διάπλασιν» όλοι όσοι υπάρχουν διαθέσιμοι ανά τόν Έλληνισμόν, διότι καθένας, και ο πτωχότερος, έγγράφεται όταν πρόκειται να έξοδεύσῃ μόνον 65 λεπτά; και ότι κατά συνέπειαν τό περιοδικόν μας, δια μίας γενναίας αδήσσεως της κυκλοφορίας του, εμπορεί ν' αποκτήσῃ όλα τά υλικά και ήθικά μέσα ώστε να καταστή έντός όλίγου έν από τά καλύτερα περιοδικά της Εύρώπης; και ν' αδήσῃ τάς σελίδας του; και να τελειοποιήσῃ τήν έκτύπωσιν του; και να δημοσιεύῃ εικόνας γραμματιστάς; και να κάμῃ τούς πλέον πολυδάκνους διαγωνισμούς, με βραβεία μεγάλα, και τάς πλέον πολυτελείς-και εύθυνάς-εκδόσεις; Τα φαντάζεσθε αυτά όλα; Τα εύλογισθήτε;

Ναι, βεβαίως, διότι είσθε έξυπνα παιδια, και διότι σας ενδιαφέρει κατ' έξοχήν, ότι ενδιαφέρει τήν άγαπήτην σας «Διάπλασιν». Και δι' αυτό ακριβώς θέλω να σας είπω, και να τονίσω, ότι ή επιτυχία της Μετοχής εξαργύται αποκλειστικώς από σας. Από σας, τούς 1000 πρώτους. Σεις ή ανοίξετε τόν δρόμον, σεις θα κινήσετε τήν μηχανήν. Και έπειτα θα εργάζεται μόνη της...

Δεν πρέπει λοιπόν, δια κανένα λόγον, με καμμίαν πρόφασιν, να παραμελήσετε τήν Μετοχήν. Απεγαντίας, με κάθε τρόπον, πρέπει να προσπαθήσετε να διαθέσετε τά κουπόνια της. Είναι ή μεγαλειότης χάρις, τήν οποίαν εμπορείτε να μου κάμψτε.

Μην ειπήτε: επί τέλους τήν έλαβα χάρισμα και δεν με μέλει. Μην ειπήτε: είμαι πλουσίος ή πλουσία και δεν έχω ανάγκην ούτε από τά κουπόνια να εισπράξω δύδμηον δραχμάς, ούτε 10 δραχμῶν πράγματα να πάρω από τήν πτωχήν αδιάπλασιν.

Και σεις ακόμη, οι όποιοι και 20 δραχμάς τό έτος αν είχε ή «Διάπλασις», θα τάς επληρώνατε εύχαριστως και άνωδύνως; και σεις που έξοδεύετε άλλας 20 κάθε χρόνον δια Μικρά Μυστικά και βιβλία; και σεις που δεν τό έχετε δια τίποτε να έξοδεύσετε άλλας 20, δια να έγγράψετε άπθρους, — σεις οι πλουσιόπαιδες, οι όποιοι ίσως αποτελείτε και τήν πλειονοψηφίαν των Μετόχων, — και σεις ακόμη μην παραμελήσετε τήν Μετοχήν. Δεν πρόκειται να άφελθῃτε υλικώς, αλλά να διευκολύνετε έν λαμπρόν έργον, να συντελέσετε εις ένα μεγάλο σκοπόν: τήν αδήσιν, τήν βελτιώσιν, τήν τελειοποίησιν της «Διαπλάσεως». Δι' αυτό κυρίως, αν θέλετε δι' αυτό μόνον, πρέπει, πρέπει, πρέπει να διαθέσετε έν τουλάχιστον κουπόνι της Μετοχής σας. Ναι, έστω και έν μόνον.

Ο ήρωσ του Διαλόγου του κ. Φαίδωνος, διέθεσε, καθώς είδατε, και τά τέσσαρα κουπόνια του, και μάλιστα ήγόρασε ακόμη μίαν Μετοχήν. Ίσως όλοι δεν εμπορούν να τόν μιμηθούν, (δὲν και μου φαίνεται ότι δεν θα ήτα δυνατόν). Αλλά ποίος θα ισχυρισθῃ ότι δεν εμπορεί να διαθέσῃ τρία, δύο, έν μόνον κουπόνι; Και ποίος, μετ' όσα σας είπα, δεν θα προσπαθῃ προς χάριν μου να τό κάμῃ;

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΖΩΓΓΑΦΟΥΣ ΜΑΣ Όσοι ελξέυρετε να ζωγραφίσετε, εμπορείτε να στείλετε τήν απάντησιν σας δια τήν 21ην Κυριακήν εικονογραφημένην. Θα δη-

μοσιεύσω εις τήν κρίσιν εύχαριστως τάς καλὰς εικόνας, όπως εις τήν προηγούμενην Κυριακήν δημοσιεύσω του Κωνσταντίνου και σημερινό δημοσιεύω του Πρωτομάστορος της Έπιτολογίας. Να κάμνετε τάς εικόνας σας όσον θέλετε μεγάλας, κ' έχω ελξέυρω να τάς μικραίνω όσον πρέπει. Να τάς ζωγραφίσετε δε με πολύ μαύρο μελάνι εις πολύ άσπρό χαρτί. Μολύβια και χρώματα δεν χρειάζονται.

ΕΙΣ Τ' ΑΠΟΤΕΛΟΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΜΒΕΣΙΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΠΡΕΠΕΙ να προστεθῇ ο Διμήν της Χίου, εις τόν Έπαινον της μεγάλης τάξεως, με [4Ε]. Δεν ελξέυρω κ' έχω πως παρελείφθη τόνόμα του. Ίσως παρέτε-σεν εις τό τυπογραφείον.

Ο Αδύτονος [5Ε] μου γράφει: «Προχθές, όταν ήρχισα τάς ενεργείας μου εις τό Γυμνάσιον ύπέρ της «Διαπλάσεως», οι καθηγηταί μου, άκούσαντες τούτου, σὲ έπήγασαν, και παρώτρυναν τούς μαθητάς, τούς δυναμένους, να έγγραφώσι...» Κ' έχω τόν παρακαλώ να διαθέσῃ τας θερμοτάτας εύχαριστίας μου προς τούς καλούς του καθηγητάς.

Εύχαριστώ τούς φίλους μου, οι όποιοι ίδρωσαν τόν νέον Σύλλογον του Πειραιώς «Έλληνισμῶν» (αναγειθέντα εις τό προηγούμενον φύλλον). Είναι καλά παιδια όλα, δραστήρια, με άγαπούν πολύ, και δι' αυτό ελπίζω ότι ο Σύλλογος των θα προκόψῃ.

Μην κλαίς, αγαπητή μου Έλεωνιάς Παρόδνε [6Ε]! Είναι δυνατόν να μη σου άπήνη-τσησῃ διότι ήρα σαχλήν τήν επιστολήν σου ή διότι δεν έσπαθώνεις; Τι είναι αυτά ποῦ λές; Δεν γράφω καθημερινώς ότι ο χώρος δεν μου επιτρέπει ν' άπαντώ έκτενώς εις όλας τάς επιστολάς; Πίστευσε ότι πρώτη στενοχωρούμαι δια τότο έγώ, και μάλιστα όταν αναγκάζομαι να παρατρέχω ώραιας επιστολάς ως αι ιδικαί σου.

Τι φοβέρην άλληλογραφίαν που έχει η Έαρινή Έστέρη [7Ε]! Φαντασθήτε ότι μίαν ημέραν που μου έγγραφε, είχε να γράψῃ ακόμη 14 επιστολάς και 10 δελτάρια! ούτε υποοργός να ήτο!

Ιωάννη Γιαννόπουλε [8Ε] ή επιστολή σου μαρτυρεί ότι καταγίνεσαι πολύ να μέλῃς εις τήν εντέλειαν τήν γλώσσάν μας· αλλ' ή άτελής γνώσις δεν είναι λόγος να μη λαβάνῃς μέρος εις τούς Διαγωνισμούς. Νομίζεις ότι όσοι διαγωνίζονται ξεύρουν τήν γλώσσάν μας εις τήν εντέλειαν; Αυτό δεν εμποροῦν να τό καυχθῃσιν ούτε φιλόλογοι! — Πράξε εις τόν Έυμένιον τούς χαιρετισμούς μου.

Όραία τά γράφεις. Τυδέη, Ψεύρεις λοιπόν ποίον είναι τό αποτέλεσμα της αδήσσεως της συνδρομῆς; ότι μέχρι σημερινό ενεγράφησαν ή ανεγίσταν τήν συνδρομήν των διαπλάσιον ακριβώς άφ' όσους είχαν έγγραψῃ ή ανανέωση πέρουσι έως τήν ατήν εποχήν. Όποτε, βλέπεις, όλοι οι φίλοι μας φαίνεται ότι συμμερίζονται τήν γνώμην σου.

Ποίος μου έστειλεν άνωδύνως μίαν μετάφρασιν εκ του γαλλικου «Ιωάννης και Μαργαρίτα»;

Και' αυτάς είχα τήν εύτυχίαν να τώσ και να γνωρίσω εις τό γραφείον μου: τήν Ναντοπούλιαν του Αγαίου, τήν Ίουδιστοπού Έανθοῦλιαν, τόν Υπουργόν των Ποιητικῶν, τήν Αγριοτριανταφυλλιάν, τό Κερκυραικό Ροδάκινο, τήν Μεγάλην Ελλάδα, τόν Νυκτοκόραμα, τήν Χαράν των Γοτών, τήν Μαγευμένην Αεροθαλασσίαν κτλ.

Κριστότατας επιστολάς μου έγγραφαν αυτάς τάς δύο εβδομάδας και οι εῖπες: Ρόδον της Ανατολής [9Ε], Γλαυκῆ της Αθηνῶς [10Ε], Απόικος Κερκυραίος [11Ε], Κυρία Τρίμη-Τράγκα [12Ε], Μάρτος της Έλευθερίας [13Ε],

Οιδείς [5E], Πνερωτή Κάρδια [3E], "Αρης [EE], "Ενδοξον Μεσαλόγγιον [3E], Δούκισσα των Σαλώνων [5E], Συννεφιώδης Ημέρα [3E], "Αγαπητό "Αγγελουδί [6E], Μελανώπις [5E], Αίλιος "Αριστειδής [8E], Φίλημα Σκιάς [3E], Ναυσικά [EE], "Άρμα της Νίκης [10E], "Οχρόν "Αμάραντον [EE], Μαραθωνοδόμος [8E], Οόγος του Μονοσπέρνου [4E], Τόπος [5E], Μεγαλοπρεπής Φύσις [EEE], Γόνδολα της Βεργίας [EEE], Χειμώνανθον [4E], "Αμύμητος Γελοκοπούδης [6E], Δικηγόρος των Σουδαρωτών [EE], Φυτών [EE], "Ερυθρόν Προσωπίον [5E], Βασίλειος των Ρόδων [EE], Φώς της Νυκτός [E] και Ρυμβάζουσα Οθραυολάρις [EE].

"Εμφύλιονα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά γαρῆς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: "Ασορο "Αρτάκι (***) καὶ Πνερωτῶν "Ονηϊοκ (κωττάτε με! "Θα μ' εὐρήτε;)

"Αλλαγὴ Ψευδωνύμων: "Εθνικὸν "Ονηϊον ([EE] διὰ τὴν φράσιν ἐπιστολῆν ἐλπίζω νὰ μοῦ ἐναγαγῆτε γρήγορα.)

Ανανέωσις Ψευδωνύμου: Μικρὸς Δέσφιος.

Δήλοσις. "Οσοὶ ἐπρότειναν ψευδώνυμα, χωρὶς νὰ στείλουν 1 φρ., παρακαλοῦνται νὰ ἐπαναλάβουν τὰς προτάσεις των, συνοδευόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμὸν.

Οἱ ζητήσαντες ψευδώνυμον διὰ τὸ 1906, θὰ ἔχουν τὴν ἐγκρίσιν εἰς τὸ ἄ φύλλον τοῦ νέου μας ἔτους (2 Δεκεμβρίου.)

"Απὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου καταργοῦνται ὅλα τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1905. Οἱ θέλοντες νὰ τὰ διατηρήσουν ἢ νὰ πάρουν νέα διὰ τὸ 1906, πρέπει νὰ στείλουν 1 φρ.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Εἰς τὸ ΔΑΞΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ θὰ λάβουν μέρος μόνον ἄνθρωποι θὰ ἐγγραφοῦν δι' ἑλὸν τὸ ἔτος 1906 μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον.

ΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τιμωμένην φρ. 2,50, θὰ λάβουν δωρεάν μόνον οἱ 100 πρῶτοι ἐκ τῶν ἐγγραφησομένων διὰ τὸ 1906.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθώκων ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Δέχη τῶν "Ελλίδων μετὴν Εἰρήρην τὴν "Αθηναίαν, Χειμώνανθον, Κωττά, Δοξιακὸν "Ανθος καὶ "Αλδωπεκα τῆς Μεταλήρης — ἡ Κόρη τοῦ Διὸς μετὴν Κόμησαν τῆς Κεφαλληνίας — τὸ "Άρμα της Νίκης μετὴν Γλαύκα τῆς "Αθηναίης, Μικρὰν Βιοπλασίαν, "Ωχρόν Πανσέληνον, Σανδρόν Βοσκόν καὶ Τόκον "Ανακατωμένον — ἡ Ἀροσώλουσος Νύξ μετὴν Κροσλήν, "Αγνήν Ψυχὴν καὶ Μελανώπιδα — ὁ "Αρης μετὸ "Αγαπητὸ "Αγγελουδί, Αἴλιον "Αριστειδὴν καὶ "Ανεμώδη τῶν Πατησίων.

"Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Διμήνης τῆς Χίον ([EE] τὸ λάθος διορθώθη σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) "Αδαλαῖδα Π. (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπάρθωμα) Φίλην τῶν Ζώων ([EE] ὑπάρχει εἰδικὸν περιοδικὸν δι' ἐργόχειρα, ἡ Φιλοδόκους Πηγελάτην ἐλυπήθηκα πολὺ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρός καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλά) Χαϊκὸν Φέρων (βραβεῖα "ἔστειλα" οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐτροποποιήθησαν τώρα, ἅμα πᾶρη κανεὶς ἐν βραβείον εἰς οἰκινήκατε τάξιν, δὲν ἐναπαίρνει τὸ ἴδιον) Φλοσφρον τῆς Χαλδαισῆς (εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις) "Ουσιπόδα "Αχιλλεῖα (αὐτὸ πλέον ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται...) Κόρην τοῦ Διὸς (Βεβαίως, διὰ ν' ἀλλάξῃς, θὰ πληρώσῃς τὸ ζη-

τούμενον εἶνε ἐλευθέρου τὸν περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν γνωρίζω) Βυζαντινὸ "Ανδρὸν (εὐχαριστῶ πολὺ) Νηρηίδα τοῦ Πηγεοῦ (ἔστειλα) Παπαροῦνον τῶν "Αρσῶν, Ναυαγὸν τῆς Κυνηθίας (ἡ στενοῦς τοῦ γάρου ἀναγκάζει κάποτε τὸν κ. Φαίδωνα ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπιστολήν του) "Αθῶνα Κάρδιαν (ἡ εἰδησις, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἔδωκες, μ' ἐχαροποίησε πολὺ δὲν ἔλαβα ἀκόμη ἀγγελτήριον, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶδες νὰ γράψω τίποτε) Κατωσίδων ([EE], εἶνε ἀπὸ τὰ παιδικὰ ψεύδη, περὶ τῶν ὁποῶν σὰς ἔγραφε, κάποτε ὁ κ. Φαίδων εὐχόμαι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σχέδιον τοῦ ταξιδίου διὰ τοὺς "Ολυμπιακοὺς "Αγῶνας θὰ εἶνε τί ἑρραία!) Δάσος Φοινίκων (τὸ ὅποιον ἐμάντευσεν ἀπὸ τὰς πρώτας μου λέξεις, πόσον σπουδαία ὅθ' εἶνε ἡ καινοτομία τῆς Μετοχῆς) "Αφροστροφανόμενον Κῆμα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ διὰ τὰ γράφομενα) "Αγέλιστον Χαράν([EE], προσπάθει λοιπὸν νὰ τοὺς μιμηθῆς, ἀπὸ τοὺς μακαρίζεις) Ν. Κατερωπούλου (καλὴ ἡ ἰδέα σου ἀλλὰ σκοπεῖν νὰ τροποποιήσῃ ὀλίγον πρὸς τὸ "Αθροῦν Βραβείου) Κόρηνα Ζιλ δὲ Μιρῶν (πρότασις με ἀρχικὰ δὲν ἐπιτρέπεται) "Αντίβαν τὸν Καρχηδόνον (πρέπει νὰ στείλῃς ἄλλας προτάσεις ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου, πρὸς ψευδώνυμα ποὺ θὰ βλέπῃς εἰς τὴν στήλην τῶν ἐγκρίσεων) Μέλλουσα Διπλωμάτην (ἔχει καλῶς) Κλέωνα Σ. ([E], κ' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα) Φοῖβον (ἔστειλα 33—48) Πιν-Χὸ (σὲ συγχάρω διὰ τὰς προόδους σου ἐγὼ βεβαίως δὲν ἐμπορῶ νὰ σοῦ ἐπῶ τι ψευδώνυμον ἔχει ὁ φίλος μας) Κλειοπάτραν Γ.Τ. (εὐχαριστῶ πολὺ) Μπάτην τοῦ Σαρωμηνοῦ, Μουσογγρόν (ἡ Κάκια σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ἀστειότατον δελτάριον) Βύρανα Κ. (ὁ ἀριθμὸς τῆς ταινίας δὲν ἔχει σχέσηιν μετὸν ἀριθμὸν τοῦ λαγέλου) Κρόταλον, Ρυμβασμὸν ([E], βραβεῖα "ἔστειλα) Σημαίαν τοῦ Φωτός (ἐλήφθησαν) Χαροῦμένην Καροῦσαν ([EE], λοποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ἐπιμονὴν αὐτῆς τῆς Τύχης, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! νὰ μιμηθῆς μίαν φίλην μου, ἡ ὁποία ἐκέρδισε δύο συνεχῆ ἔτη τὸν "Ἐπρόσταν, καὶ τὴν δευτέραν φορὰν τὸν ἐχάρισεν εἰς ἐν πτωχὸν κορίτσι) "Αγροτικὸν "Ανθόλλιον (καλῶς ἤλθε) "Αδραν τῆς "Ελευθερίας ([EEE] σὲ συγχάρω δι' ὅσα μοῦ γράφεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὸ μυστικὸν ἔμβλημα σου) Βίκτωρα Ούγγω, Παιμνίδα Μυρτώ (εὐχαριστῶ πολὺ) "Αδραν τῆς "Ιδης, Θεσσαλίον Ρόδον, Φουρνέκιο (καὶ σὺ νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλας προτάσεις Μ. Μυστικῶν, πρὸς ψευδώνυμα τοῦ 1906) Τ. "Ιωαννίδην (ἔστειλα) Χλόην ([E], ἔστειλα ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅσον ἐμπορεῖς συχνότερα) Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ (ναί, ὅλοι ἤθισαν, καὶ φαντάσθου τὴν χαρὰν μου) Κυρίαν δὲν με Μέλει (νὰ σε ἴδω λοιπὸν!) "Αμαυλίδα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Νοεμβρίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσεγές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδραμητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀμύμηται τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.)

Εὐχομαι τῷ "Πανελληνίῳ Σχολλόγῳ εὐρυτατῆν διάδοσιν καὶ καλὴν προόδον. — "Ενδοξον Μεσαλόγγιον, ἀντιπρόεδρος ἀδιαδόσεως. (E-133)

Ηλλαζα ψευδώνυμον θὰ μ' εὐρήτε, κύριοι ἐνδιαφερόμενοι. — Ψυχὴ τῆς Λέσβου. (E-184)

Απερχόμενοι εἰς Ἀγύπτου ἀποχαριστοῦμεν τὸν Γόρδιον καὶ ὅλους τοὺς ἐν Χίῳ φίλους καὶ φίλας τῆς ἀδιακλάστου. — Νυκτοκόρα καὶ Μεγάλῃ "Ελλάς. (E-135)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰδέσιν δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου

Ἡ χάρις τῶν λέξεων, ἐκ τοῦ ὁποῦν δέον, νὰ γράφωσι τὰς λέξεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πάλαι ἐν τῷ Γραφεῖῳ μου εἰς γρακέλλου, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1/2

570. Λεξιγραφία.

Σέδῳ τυχαία γράμματάδοκρίζομαι, ὁ φίλοι μου "Οτι τοῦ νοῦ ἀσθενειανεπρόφερσάν ταξεῖλη μου.

571. Στοιχειογράφος.

Ἐμπρὸς σὲ χάσμα βρίζεσαι, μὰ ἔτσι μὴ [μ' ἀφίση]

Γιατὶ τραγοῦδι θὰ σοῦ πῶ, .. ἂν μάκροισήσης!

572. Στοιχειογράφος μετὰ Τογογράφου.

Ἐίμαι τῆς Τεορκίας νῆσος, "Ὅπως ἔχω ἂν-μ' ἀφίση Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς Καὶ τὸν τόνου ἂν κινήσης, "Ἐγεις .. δὲν αἰ μὴ γὰρ Πὸυ κανεὶ δὲν ἀμφιβάλλει.

573. Μωσαϊκόν.

Χωρὶς τὸ πρῶτό μου ἀνοῖξες ποτὲ δὲν θὰ γενῆ, Ὅστε χωρὶς τὸ δεύτερο ὑφαίνεται κανί. Τὸ τρίτο μου ἄτοξος Φωτικὸς τὸ ἔχω δανεισμένον Τὸ τέταρτο στὸν ὠραὸν τὸ ἔχω ὑψωμένον. Τὸ πέμπτο μου κεφάλι τοὺς τὸ ἔχουν οἱ σοφοί. Τὸ σῆγλόν μου, λῦτὰ μου, φοβοῦνται οἱ δειλοί.

574. Πυραμοειδές.

- + Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχ. Θεῶν.
- ★+★ = Πρόθεσις
- ★+★ = Νῆσος
- ★★+★★ = Ποταμὸς
- ★★+★★ = Σημεῖον στίξεως
- ★★★+★★★ = Βασιλοπούλα
- ★★★+★★★ = Ποιητὴς
- ★★★★+★★★★ = "Αρχαῖος Βασιλεὺς.

575. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Πόλις ἑλλ. — Μέρος τοῦ πλοῦτος = "Εθνικὸν+ "Ἐντομον — Γράμμα — Γράμμα+ Πόλις ἀρχαία — Φθόγγος — Ποταμὸς.

"Αθροισμα ὑπολοίπων: "Αρχαία Πόλις.

576. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 1 3 1 4 5 6 5 = Φιλόσοφος
- 2 1 6 = Ἐπίρρημα
- 3 1 4 1 = Ἀξίωμα
- 4 1 3 6 5 = Μέρος τοῦ σώματος
- 5 1 3 1 4 1 = Χώρα
- 6 5 6 5 = Θεότης

577. Φωνεντογράφος.

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας-δήποτε φορές ἐπαναλαμβάνομένου, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ἂν ἡ τάξις εἰς ἑκαστον συμφὸν δύναιται ν' ἀλλάξῃ, σχηματίζονται ρητόν: νσ-★ οση - νσο - ★ - οση

578. Κεκορυμένον γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τὰ γράμματα ἐξ ἐκείτης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἢν εὐρίσκονται σειράν, σχηματίζονται γνωμικόν.

Χαρός, πόρος, Σόλι, ὄφελω, ὄρων, ὄδου.

579. Ἐλλειποσύμφωνον.

αα - ααα - α - ααα

580. Φωνεντολίπον ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζου φωνεντολίπον ὡς ἐξῆς:

★ - ★

Ἡγας, συναραστροφῆ, ὀμιλία, ὀλιγος, δειλία. [Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀποτίσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΑΛΑΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΑΟΥ].